Nr. 14

8 april 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

DOLLEKOP
DE STUNTVLIEGER

Insekten brengen redding

Het leger dat in maart 1926 in Buenos Aires aan boord van een schip werd gebracht, zal wel het vreemdste leger van de hele wereldgeschiedenis zijn geweest; het was namelijk verpakt in een aantal grote kisten, het wist zelf niet waar het heen ging en het moest een zeer vreemde en ongewone oorlog voeren. Het was ook een volkomen onbloedige oorlog. „Opgepast. Voorzichtig behandelen," stond op alle kisten. Het vreemde leger legde zonder morren in de kisten een afstand van meer dan twintigduizend kilometer af en arriveerde toen welvarend in de haven van Brisbane in Australië.

Op de kade stond wel een geleerd comité van ontvangst te wachten, maar daar bleef het bij; niemand hield een toespraak en er stond geen muziekkorps opwekkende marsen te blazen. De vrachten werden op grote auto's geladen en gauw weggebracht naar een gebouw van het ministerie van landbouw, en kort daarna begon de enige grote oorlog die ooit in Australië is gevoerd. Toen bleek ook dat het zo raar niet was, dat het leger was vervoerd in kisten; want de soldaten waren insekten en de vijand was de cactus.

Honderd jaar vroeger kende niemand in Australië de cactus; in 1839 was het eerste exemplaar van Sidney naar Scone in Nieuw-Zuid-Wales gebracht. In het begin had men grote verwachtingen van de plant, maar al gauw had men er alleen vrees voor; want hij groeide zo snel dat hij een ernstige bedreiging en een grote plaag werd. Hij nam te veel ruimte in beslag; men schatte dat al vrij spoedig een gebied van honderdduizenden hectaren met cactussen begroeid zou zijn.

De stekelige plant verdreef de mensen die hun nieuwe vijand probeerden te verbranden en om te hakken, maar tot de ontdekking kwamen dat de cactus tegen alle verdrukking in groeide. Hij schijnt het inderdaad niet gauw op te geven. Een soldaat heeft tenminste eens gezien dat een uitgerukte en aan een touw opgehangen cactus niet doodging, maar dat de wortels bleven groeien totdat deze de grond bereikt hadden!

De planten in Australië overwoekerden alles, zodat de boeren hun landerijen moesten verlaten. Men nam talrijke proeven om de plaag meester te worden en de cactus uit te roeien, maar steeds was het zonder resultaat. Tenslotte, bedenkend hoe vraatzuchtig insekten kunnen zijn, kwam men op het idee om deze kleine diertjes tegen de gevaarlijke plant te gebruiken. Overal ter wereld waar cactussen groeien, werden de insekten onderzocht die op de stekelige plant voorkomen; na lange studie viel de keus op twaalf soorten insekten, die echter niet in Australië leefden. Ze werden dus ingevoerd, maar men boekte wederom weinig succes; gelukkig ontdekte toen iemand in Buenos Aires een insekt dat naar de mooie en gewichtige naam castoblastis cactorum luistert. Er werden weer proeven genomen, de eitjes van de castoblastis werden verzameld en toen na de gewone tijd de rupsen waren uitgekomen, kon het vervoer naar Australië beginnen. Het vreemde leger kon zich inschepen, al wisten de soldaten zelf niet wat er gebeurde.

Het voedselvraagstuk kon natuurlijk gemakkelijk opgelost worden; er werden eenvoudigweg flink wat cactusplanten meegenomen! Drieduizend rupsen bereikten dan ook in goede welstand Australië. Meer behoefden er niet gestuurd te worden, want de rupsen werden vlinders, er kwamen nieuwe eitjes, nieuwe rupsen, nieuwe vlinders enzovoort. De drieduizend waren er spoedig honderdduizenden geworden.

De rupsen deden hun werk goed! Ze werden uitgezet op de cactussen in de bedreigde streken; tegen hun vraatzucht waren de taaie planten niet opgewassen; ze gingen rotten en stierven. Het vreemde leger behaalde een glansrijke overwinning; het land kon weer bebouwd worden, de bevolking was gered door de nietige insekten.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

Zijn stomvervelend neusgeluid
zwol na een uurtje plots'ling uit
tot zwaar geronk, dat in de lucht hing,
en toen men haastig op de vlucht ging,
zei Marsman, min of meer geschokt:
„Ik heb alweer verkeerd gegokt
door aan de noordpool te proberen
in sneeuw en ijs te gaan parkeren!"

Hij had er heel niet aan gedacht
dat het ook daar, bij dag en nacht,
nog drukker was dan op de Schelde,
maar nu de dokter hem vertelde,
dat elke luchtvaartmaatschappij
dwars over deze woestenij
een vaste dienst had uitgestippeld,
zei hij: „Dan ben 'k erin getippeld!"

„Enfin, daar gaan we dan maar weer!"
zei Marsiaan. „Maar deze keer
moet dokter Pilbrom maar bepalen
waar we het veiligst kunnen dalen,
maar niet op zee of op het ijs!"
„Ja, ja," zei Dok, „'t is wel zo wijs
om ergens op een stille weide
geruisloos naar beneê te glijden!"

„Het is voorlopig nog te vroeg,"
vond Marsman. „'k Heb dus tijd genoeg
om nog eens rustig te bekijken
waar ik het beste neer kan strijken!"
De dokter wees hem op de kaart
een plekje bij een poldervaart,
waar op z'n hoogst een aantal koeien
zich met hun landing kon bemoeien.

Terwijl de kleine dapp're man
zich bezighield met 't landingsplan,
ging Dok, om hen gerust te stellen,
wat praten met z'n metgezellen,
waarbij hem opviel, dat de rest
na korte tijd zich opperbest
hersteld had van de narigheden,
waar elk zoveel van had geleden. . .

„In tegenstelling met 't begin
had niemand het nog naar z'n zin,"
verklaarde Dok, „want 't is ons allen
bij lange na niet meegevallen,
omdat we niet in een woestijn
op Mars of zo geboren zijn
en dus alleen maar kunnen wennen
in de omgeving die we kennen!"

„We vlogen dwars door 't maantje heen;
één grote eierschaal van steen;
op Mars lag alles uit te drogen,
en toen we rondom Venus vlogen,
had niemand er nog van gehoord
dat dit verschrikkelijke oord
alleen bewoonbaar is voor draken,
die er compleet een hel van maken!"

„Dat is zo," zei de tekenaar,
„maar evengoed is 't ook weer waar
dat 'k geen van m'n belevenissen,
't zij goed of kwaad, zou willen missen!"

„En ik voor mij," zei Pietje Pen,
„zal blij zijn als ik zover ben
dat 'k al die manen en planeten
en heel de rommel kan vergeten!"

De brigges peinsde niet zo diep,
hij snurkte er op los en sliep,
totdat de dokter hem kwam wekken:
„Hallo, sta op, we gaan vertrekken!"
Ze lagen op een stil kanaal
en moesten ijlings aan de haal
om Marsiaan de kans te geven
zo vlug als 't kon weer weg te zweven!

Na nog een hart'lijk afscheidswoord
sprong 't viertal overhaast van boord
om, nu de schotel was verdwenen,
voorlopig weer op eigen benen
de weg te zoeken naar de stad,
waar ze tenslotte, moe en nat,
geen enk'le zaak meer open vonden
waar ze een hapje eten konden.

Het geheimzinnige

Volgende week begint ons nieuwe vervolgverhaal:

De blauwe draak van Awir Bashi

Het is het spannende vervolg op het avontuurlijke verhaal dat wij vroeger geplaatst hebben:

De bloedrobijn van Taj Mahal

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Zij weigeren inlichtingen over het regiment te geven; een vrouw die bij de bende behoort, Lucia, neemt hen in bescherming.

Met een handgebaar gaf Zucconi te kennen dat hij op de aanwezigheid van de kinderen evenmin meer gesteld was, zodat Pollie en Olivier naar hun alkoof konden terugkeren. Lucia volgde hen op de voet, uit de verte gadegeslagen door de beide bandieten. De vrouw gaf eerst Olivier en daarna Pollie een flinke duw.

„Ga zitten daar," bromde ze. „En jij hier. En pas op dat ik geen last meer van jullie krijg. Anders is het niet best, begrepen?"

Ze ging in haar gewone hoekje zitten, stak de brand in haar pijp en ging verder met haar werkzaamheden, het schoonmaken van een aantal pas geslachte konijnen, wat haar buitengewoon handig afging. Olivier en Pollie zaten elkaar een ogenblik zwijgend aan te kijken. Daarna nam Pollie het woord.

„Je hebt je prachtig gehouden," zei ze.

„Jij ook, Pollie," zei hij, met oprechte bewondering in zijn stem. „Maar ik moet je eerlijk bekennen dat ik 'm wel kneep, hoor!"

„Ik ook," zei Pollie.

„Begrijp jij waarom die Lucia opeens als een woedende feeks tussenbeide kwam?" vroeg Olivier.

„Nee. Ze ziet er al even slecht uit als de rest van de troep, maar toch. . . Ik vraag me af hoe ze hier verzeild is geraakt. Want in haar hart lijkt het mij geen slechte vrouw. Ik had net zo'n vermoeden dat ze maar deed alsóf, toen ze ons hier weer naar binnen duwde."

„En ik snap er nog steeds niets van hoe het komt dat ze zo vloeiend Engels spreekt."

Nieuwsgierig sloegen ze de vrouw gade. Maar toen deze hun wat later op de avond ieder een stuk gebraden konijn bracht, was er geen spoortje vriendelijkheid in haar gedrag te bespeuren. Lucia zag er even dreigend en onbehouwen uit als tevoren.

Zonder veel trek begonnen de kinderen aan hun maaltijd. Het werd langzamerhand kort dag en ze waren nog geen stap dichter bij de vrijheid gekomen.

De bandieten zaten in een grote kring

om het kampvuur, dat aan alle kanten grillige schaduwen wierp tegen de ruwe, rotsachtige wanden van de grot. Ze besproeiden hun eten rijkelijk met wijn en toen ze verzadigd waren, begonnen ze te zingen. Olivier had het zich op zijn zakkenbed zo gemakkelijk mogelijk gemaakt en nam het tafereel rustig in zich op. De flakkerende vlammen, het azuurblauw van het stukje Siciliaanse hemel dat hij door de ingang van de spelonk kon waarnemen, de gestalten van de mannen die zich vaag in de invallende schemering aftekenden, alles bij elkaar genomen was het een romantisch schouwspel.

Met een stekende pijn in zijn rug werd Olivier een paar uur later wakker. Hij had zich in zijn slaap van de ene zij op de andere gerold en het gevolg was dat hij tegen een scherpe rotspunt was komen te liggen. Met een soezerig hoofd schikte hij een eindje op, maar opeens richtte hij zich op een van zijn ellebogen op en begon om zich heen te kijken.

Het gezang en gepraat in de grot was verstomd en het stukje van de lucht dat hij op de achtergrond zag, vertelde hem dat het nog nacht was. Het was een heel stuk koeler geworden en hij vermoedde dat het weldra licht zou worden.

Ingespannen om zich heen turend ontdekte hij dat de bandieten rustig lagen te slapen. Zij lagen overal in de grot verspreid, de meesten met een deken om zich heen gewikkeld. Hier en daar klonk gedempt gesnurk. Van het kampvuur was niets meer over dan een zachte, rode gloed. Tegen de andere wand van hun alkoof lag Pollie te slapen. Op enige afstand ontwaarde hij een vormeloze gestalte, waarin hij met enige moeite Lucia herkende.

Olivier bleef enkele ogenblikken roerloos liggen. En zoals zo vaak midden in de nacht, waren zijn gedachten kristalhelder. Het ontzettende gevaar dat zijn regiment bedreigde en de beschamende rol die hijzelf had gespeeld, stonden hem duidelijker dan ooit voor ogen. In zijn verbeelding hoorde hij weer de stem van Pollie. Ze troostte hem, zoals ze dat de vorige dag had gedaan, en ze vermaande hem vooruit te zien en niet achteruit.

Hij richtte zijn gedachten dus op de toekomst en plotseling voelde hij een sprankje hoop in zijn binnenste opkomen. Langzaam maar zeker spon hij zijn gedachten uit, totdat ze van lieverlee vastere vormen aannamen. Stukje bij beetje overwoog hij de onderdelen van het plan dat zich voor zijn geestesoog aftekende. Hij maakte verbeteringen waar hij maar kon en dacht net zo lang na tot hij tenslotte de legpuzzel van a tot z kende en er zeker van was dat deze geen fouten meer vertoonde.

Toen hij zover was, boog hij zich naar voren en gaf Pollie een zachte duw tegen haar elleboog. Vrijwel op hetzelfde moment werd zij wakker, keek zwijgend even om zich heen, zag dat Olivier haar aankeek, met een vinger tegen zijn lippen, en richtte zich voorzichtig op.

„Pollie," fluisterde hij bijna onhoorbaar, „ben je wakker?"

„Ja, wat is er?"

„Luister goed. Zorg dat je doodstil blijft liggen. Iedereen slaapt, behalve de schildwacht. Daar bij de ingang, zie je wel? Ik geloof dat ik weet hoe we weg kunnen komen. Het is een wanhopige onderneming, maar daarom hoeft het nog niet te mislukken. Ben je bang?"

„Ik niet. Dat weet je wel."

„Mooi. Ik heb het plan net bedacht, terwijl ik een tijdje wakker lag. Herinner je je nog wat Lucia ons verteld heeft toen ik haar gisteravond vroeg wat de bandieten daarginds aan het doen waren?"

„Je bedoelt dat twee van de kerels morgenochtend naar het dal gaan met een lading lege wijnflessen om die opnieuw te laten vullen?"

„Precies. Ze gaan op stap zo gauw het licht wordt. Gisteravond, terwijl de anderen zaten te zingen, hebben die twee hun ezels opgetuigd en een paar grote manden met lege wijnflessen klaargezet. Als je goed kijkt, kun je ze daar zien staan, net naast die vooruitspringende hoek."

„Ja," zei Pollie, „ik zie het. Wat zou dat dan?"

„Nou," antwoordde Olivier fluisterend, met zijn hand aan zijn mond en zich naar Pollie toe buigend, „ik dacht zo bij mezelf: als wij nu eens in twee van die lege manden kropen... en als we die dan in de plaats zetten van twee van de manden met flessen? We moeten ons natuurlijk

Lucia zag er even dreigend en onbehouwen uit als tevoren.

. lichtten elk een van de dekzeilen van de manden op en schoten eronder.

doodstil houden. Maar als we geluk hebben. . ."

„Geweldig! Als we geluk hebben, komen we op die manier ongemerkt in het dal. Een reuzegoed idee! Maar. . . hoe moet het dan verder? Als ze beneden zijn aangekomen, zullen de bandieten hun manden toch zeker wel openmaken? En dan?"

„Tja, dat weet ik ook nog niet. Maar we zijn tenminste de grot uit en dan zien we wel verder. We hebben in ieder geval een kans; en als je het mij vraagt, moeten we die met beide handen aangrijpen. Wat vind jij ervan? Zullen we het proberen?"

„Natuurlijk," antwoordde Pollie. „We moeten het erop wagen, het koste wat het wil." En opnieuw voelde Olivier zich vervuld van bewondering voor de besluitvaardigheid en de moed waarover zijn nichtje bleek te beschikken.

„Ik heb de hele zaak goed overdacht," ging hij voort. „In de eerste plaats moeten we een paar van deze zakken een beetje opvullen, zodat het net lijkt alsof we nog liggen te slapen. Daarna kruipen we voorzichtig naar de andere kant van de grot. Dat is uitkijken geblazen, want de bandieten liggen her en der verspreid, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. Gelukkig hebben ze gisteravond flink wat wijn gedronken, zodat ze hun roes nog wel niet uitgeslapen zullen hebben. Het lijkt me tenminste dat ze nog in geen uren wakker zullen worden. Goed. Dan zorgen we dat we bij die manden komen. Twee van de vier, waar flessen in zitten, zetten we terug bij die stapel lege. We pakken twee andere, zetten die ervoor in de plaats, kruipen erin, trekken de dekzeiltjes over ons heen en . . . wachten af."

„Afgesproken," zei Pollie kordaat. „Laten we gaan. En nu geen woord meer."

Olivier kroop naar voren en toen hij op de rand van de alkoof was aangekomen, liet hij zijn blikken nog eens zorgvuldig door de hoge grot dwalen. Pollie legde ondertussen de zakken, waarop ze hadden liggen slapen, zodanig dat Lucia niet onmiddellijk argwaan zou krijgen, en even later zat ze naast hem, met haar benen over de rand van de alkoof.

Olivier ging voorop. Geluidloos liet hij zich op de bodem van de eigenlijke grot zakken en luisterde. Overal om zich heen hoorde hij zwaar ademhalen; nu en dan klonk er enig gesnurk. In de richting van Lucia kijkend bespeurden ze niet de minste beweging. Met de uiterste zorgvuldigheid zocht Olivier zich een weg naar de overkant van de grot, met Pollie op zijn hielen.

Een paal maal gebeurde het dat er niets anders op zat dan over een van de slapende bandieten te stappen. Dan wachtte Olivier even om Pollie een teken te geven en haar zo nodig te helpen. Toen opeens een van de mannen zich begon te bewegen en binnensmonds iets mompelend in een andere houding ging liggen, terwijl zij vlak naast hem stonden, stokte hun de adem in de keel. Maar tot hun onbeschrijfelijke opluchting viel de kerel meteen weer in slaap, zodat ze hun tocht konden voortzetten.

Tenslotte bereikten ze de plek waar de ezels waren vastgebonden. Niet ver van de dieren verwijderd stonden twee paar manden met lege flessen, iets verderop een stapel lege manden.

Zorgvuldig namen ze twee manden op en droegen ze naar de stapel, waar ze ze neerzetten alsof ze met eieren gevuld waren. Even pauzeerden ze, terwijl Olivier de schildwacht bij de ingang onophoudelijk in het oog hield. Blijkbaar onnodig, want de man bleef met zijn rug naar de grot gekeerd staan, omdat hij eventueel onheil natuurlijk alleen van buitenaf verwachtte.

Even voorzichtig als ze waren gekomen, keerden ze met een paar lege manden terug, die ze precies op de plek neerzetten waar de vorige hadden gestaan. Zwijgend drukten ze elkaar de hand, lichtten elk een van de dekzeilen van de manden op en schoten eronder.

Tot zover was er geen vuiltje aan de lucht, dacht Olivier trots, terwijl hij zich in de mand probeerde te schikken zo goed en zo kwaad als het ging. Hij kon niet door de mand heen kijken, maar lichtte nu en dan behoedzaam een tipje van het dekzeil op om te zien of er geen onraad dreigde.

De grot met de slapende bandieten, de zachte gloed van het kampvuur en de roerloze schildwacht voor de ingang zagen er nog precies uit als een uur geleden. Maar er was één verschil: heel

geleidelijk maakte het duister van de nacht plaats voor het begin van de dageraad, die de grot allengs begon te vullen met een lichte schemer, langzaam maar zeker overgaande in het daglicht.

Toen het eenmaal zover was, waagde Olivier het niet meer het dekzeil aan te raken. Maar goed ook, want het duurde niet lang meer of hij hoorde de eerste mannen ontwaken. Uit de richting van het kampvuur klonk onderdrukt gemompel. Het waren de beide bandieten die naar het dal moesten om wijn te halen.

Toen ze met lome passen naderbij kwamen, dacht Olivier aan de klank van hun stemmen te horen dat ze allesbehalve in hun schik waren met de opdracht, die hen voor dag en dauw aan het werk zette. In de seconden die volgden kon hij zijn hart luid horen kloppen. Het bonsde zo hard dat hij een ogenblik bang was dat het buiten de mand te horen zou zijn. En opeens. . .

Licht als een veertje werd het stel manden waarin neef en nicht zich hadden verstopt, door de sterke mannenhanden op een van de ezels gehesen en aan de onderkant met een leren riem vastgebonden. Het andere paar volgde, waarbij een heel licht getinkel van de flessen te horen was.

„Ssst!" siste een van de kerels. En de andere sprak op onderdrukte toon tot de voorste ezel: „Avanti! Avanti!"

Langzaam, heel langzaam zetten de beide dieren zich in beweging. Toen ze de schildwacht passeerden, werd er van weerskanten een groet gemompeld — en de kleine stoet trad het daglicht tegemoet.

Olivier slaakte een diepe zucht van verlichting; hij zou een lief ding willen geven als hij wist hoe zijn nichtje het maakte, vlak naast hem, aan de andere kant van de zacht heen en weer schommelende ezelsrug.

De eerste stap was gelukt.

HOOFDSTUK 12

De tocht langs het steile, smalle bergpad en vervolgens door het dal was niet erg comfortabel, maar Olivier had al spoedig ontdekt dat de hoge mand groot genoeg was om gehurkt in te gaan zitten, zodat hij onder het dekzeil door glurend op zijn gemak in het oog kon houden welke streek ze doorkruisten. In stilte had hij een beetje medelijden met de ezel, die uur na uur maar voortsjokte met een vrachtje kinderen in plaats van lege flessen op zijn rug, maar erg veel maakte dit in het gewicht blijkbaar toch ook weer niet uit. Als het beest nu en dan zin scheen te krijgen om een poosje te rusten, weten de bandieten dit aan zijn kwade natuur; en de schelmen kregen in elk geval niet de minste argwaan. .

In het begin leek de ezel verschillende keren uit te glijden tijdens de afdaling van het pad dat de weg met de grot van Zucconi verbond, wat Pollie en Olivier de stuipen op het lijf joeg; maar weldra kwamen ze tot de ontdekking dat het dier toch met vaste tred zijn weg vervolgde en dat er van echt gevaar geen sprake was. Beneden aangekomen volgden de mannen het dal tot het punt waar het zich tot een diep ravijn vernauwde.

Dat was de plaats, bedacht Olivier met schrik, die Zucconi voor zijn aanval op het regiment had uitgekozen. Het was hem zonder meer duidelijk dat er voor een hinderlaag haast geen betere plek te bedenken was. Aan weerskanten rezen de rotswanden tientallen meters kaarsrecht omhoog en er lagen overal in het rond grote blokken steen verspreid waarachter de bende veilig dekking kon zoeken. Daar kwam bij dat de smalle weg de soldaten weinig bewegingsvrijheid zou laten, zodat ze niet veel kans zouden krijgen om te ontkomen aan de regen van kogels die op hen zou neerdalen.

Achter het ravijn lag een wijde, verlaten vlakte, die op enige afstand door heuvels werd omzoomd. Er groeide wat dor gras en nog steeds lagen overal rotsblokken van allerlei formaat. Nadat ze de zandweg die zich door de vlakte kronkelde, enkele kilometers waren gevolgd, bereikten ze een eenzame boerderij. Ernaast stond een rij olijfbomen en erachter strekte zich een terrasvormige verhoging uit, die beplant was met wijnstokken.

Vol verwachting zag Olivier de bandieten de ezels het erf op leiden, waar ze de dieren aan een boom vastbonden; vervolgens gingen zij de boerderij binnen. Hij loerde over de rand van zijn korf en zag vlak in de buurt een toom kippen rondscharrelen. Een eindje verderop stond een witte trekos aan een van de andere bomen vastgebonden. Het leek hem toe dat de kust veilig was.

„Pollie! Pollie!" zei hij zacht.

„Ja, wat is er? Kunnen we eindelijk uitstappen?"

„Ik dacht van wel. Ze zijn naar binnen gegaan. Het gaat er nu maar om hoelang ze daar blijven. Luister goed. Ik ga er het eerst vandoor. Ik loop vliegensvlug naar de hoek van die schuur daar. Als er geen onraad is, fluit ik even en dan kom jij me achterna. Afgesproken?"

„Ja. Maak maar gauw voort."

Olivier schoof het dekzeil opzij en stak zijn hoofd boven de mand uit. Het erf zag er vriendelijk en vreedzaam uit. Met kloppend hart ging hij overeind staan, klom over de rand, sprong op de grond en rende als een haas naar de hoek van de schuur. Op dat ogenblik begon er een hond aan te slaan.

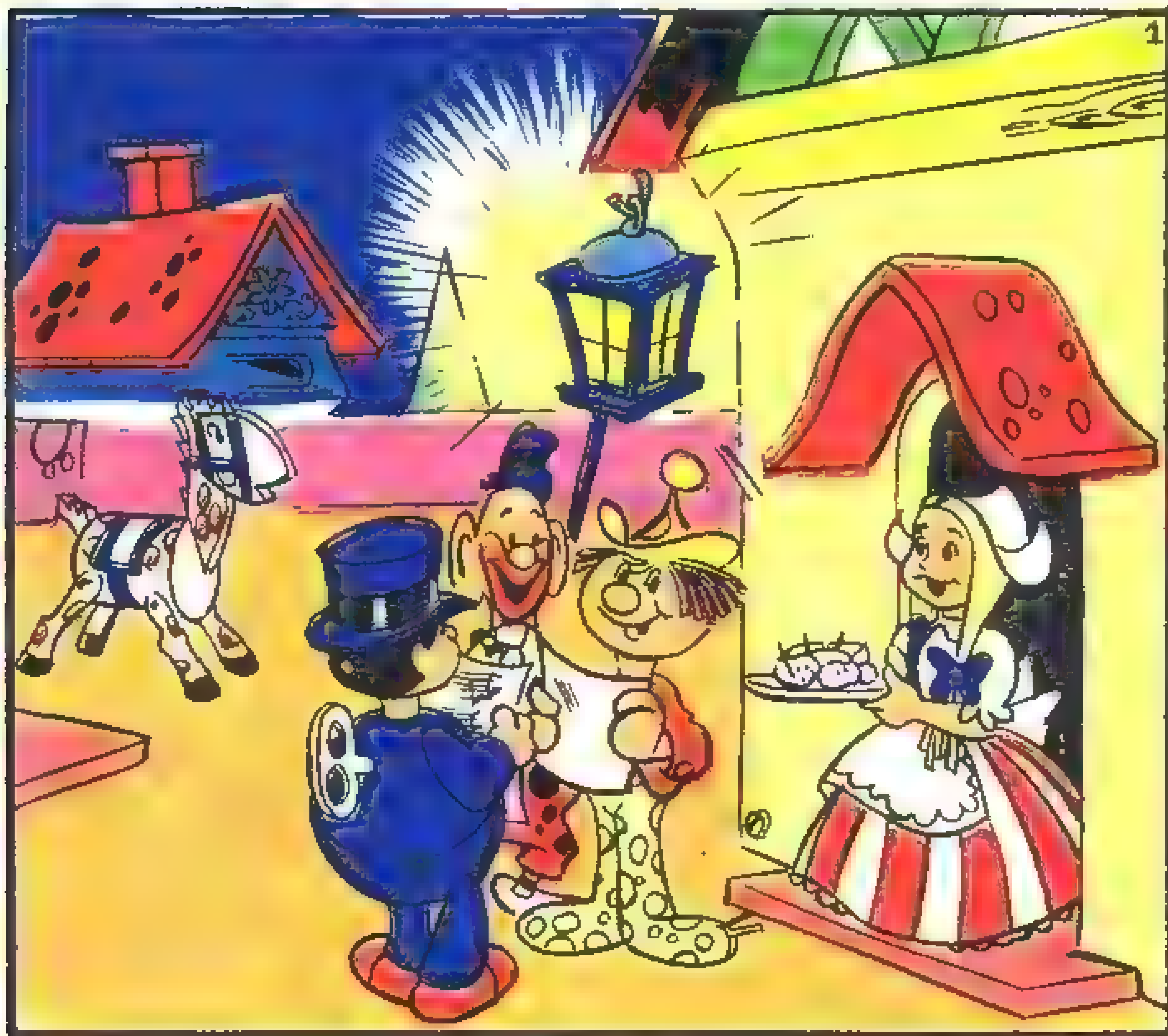
Olivier had nergens iets van een waakhond bespeurd en hij vloog van schrik de deur van de schuur in, die wijd open stond. Vandaar uit zag hij dat de hond — een enorme witte dog, die er met zijn kwijlende bek vervaarlijk uit zag — aan een stevige ketting aan de achterkant van de boerderij was vastgelegd. Het beest blafte als een bezetene en stond onophoudelijk aan zijn ketting te rukken. Olivier dacht snel na.

Pollie moest uit haar mand zien te komen voordat de kerels op het lawaai van de hond zouden afkomen, anders zou zijn hele krijgsplan als een pudding in elkaar zakken. Hij floot kort maar krachtig op zijn vingers, maar Pollie gaf geen enkel teken van herkenning. Het geluid werd door het heftige geblaf van de hond geheel en al overstemd. Wanhopig greep Olivier de laatste kans op redding aan. Op gevaar af dat de boer en de bandieten te voorschijn zouden komen, stak hij opnieuw het erf over, sleurde Pollie uit haar mand en trok haar met zich mee naar de schuur. Daar bleven ze hijgend staan luisteren.

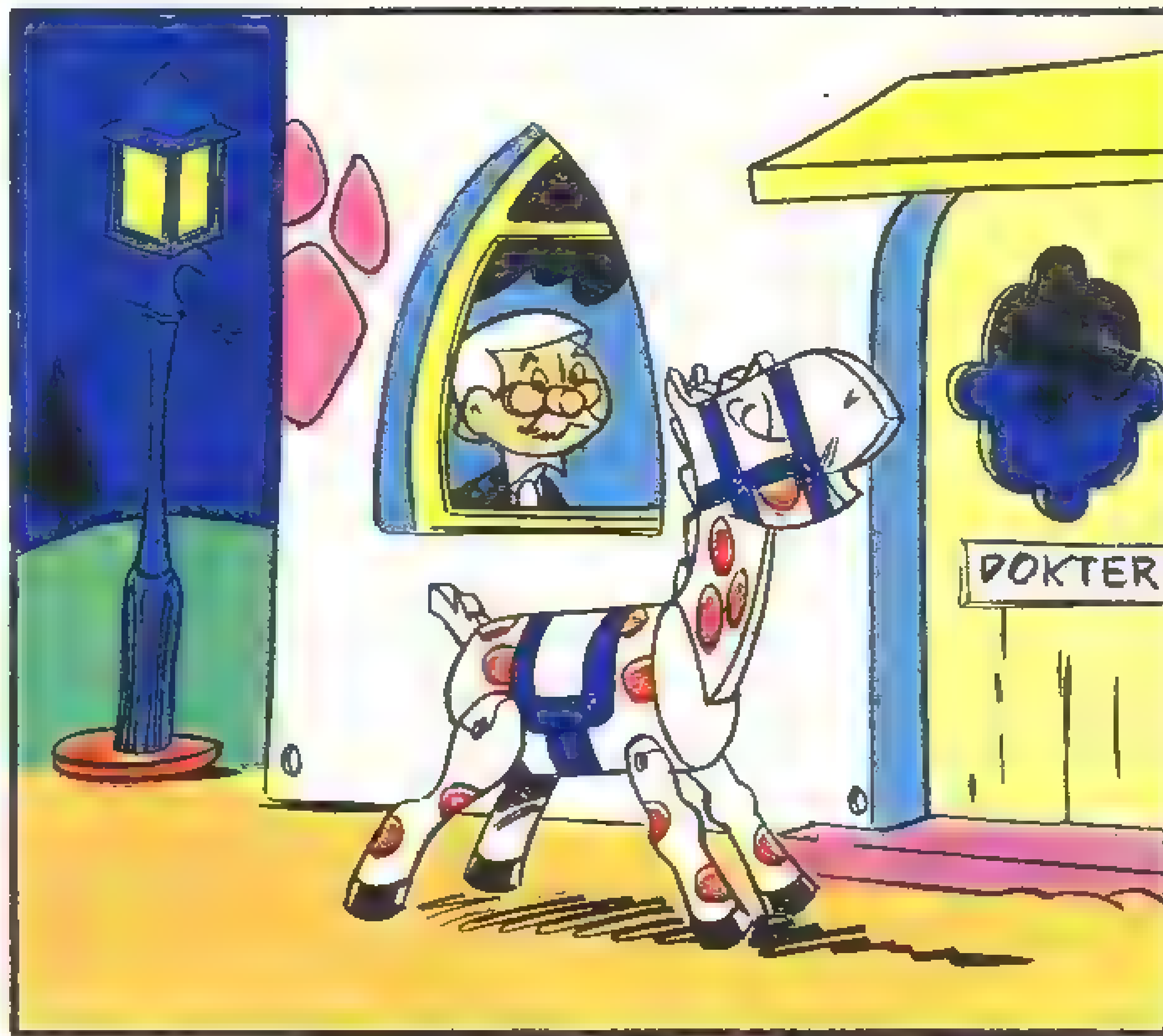
Wordt vervolgd

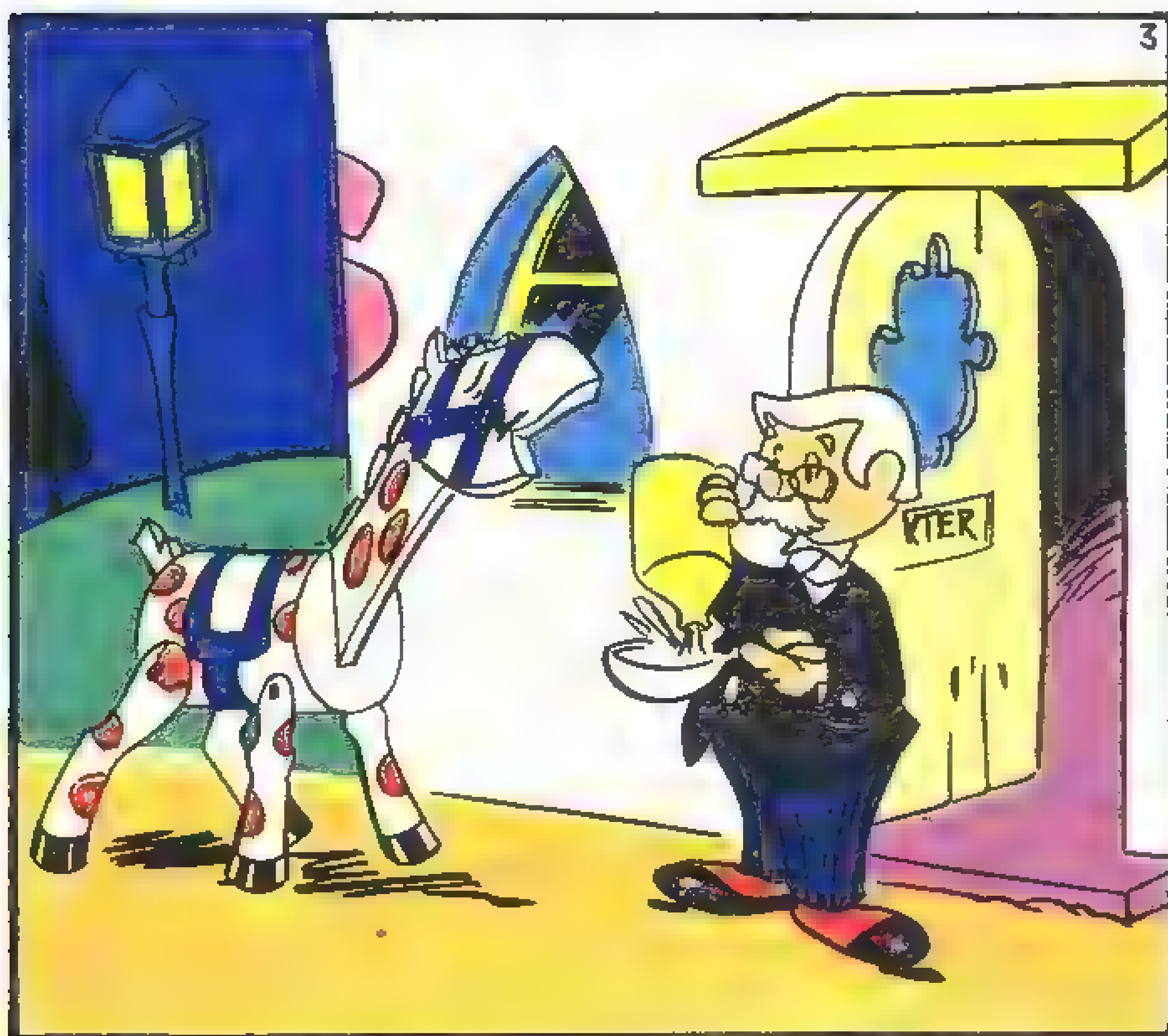
SPELEND

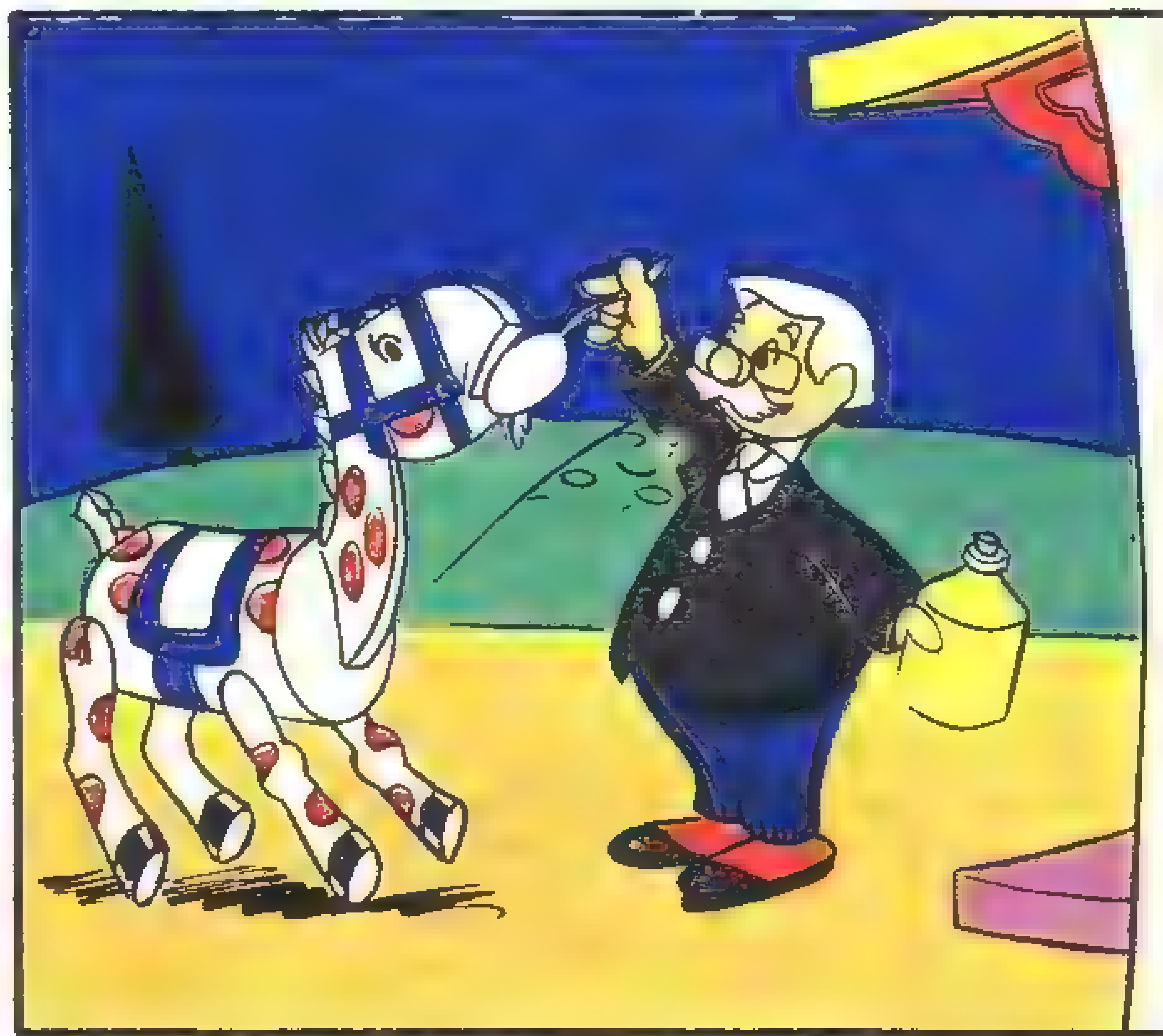
Wikwak de wekker, Kwink de clown en Willie Stropop gingen samen langs de huizen liedjes zingen voor een goed doel. Trineke Klomp gaf hun zelfgebakken taartjes. Dat maakte Batty jaloers. Daar ben ik nou net zo dol op, dacht hij met verlangende blikken.

En die geeft Trineke zo maar voor dat liedjes zingen, bedacht Batty; dat is nogal eenvoudig! Hij zocht verderop een huis uit waar hij kon gaan zingen. Het was een doktershuis; maar toen de dokter een paard hoorde zingen, maakte hij zich ongerust.

De dokter kwam naar buiten met een grote fles en een lepel. Batty was zo verdiept in zijn gezang, dat hij niemand zag. Hij sperde de mond ver open. „Je stem is erg hees," zei de dokter, „doe je mond eens wat verder open. We moeten er iets aan doen."

Batty sperde zijn mond net open voor een hoge noot en de dokter stopte de lepel erin. Batty schrok verschrikkelijk. „Afschuwelijk," sputterde hij; „wat is dat?" „Een drankje voor je hese keel, dan ben je weer gauw beter," zei de dokter vriendelijk. „Het is goed voor je."

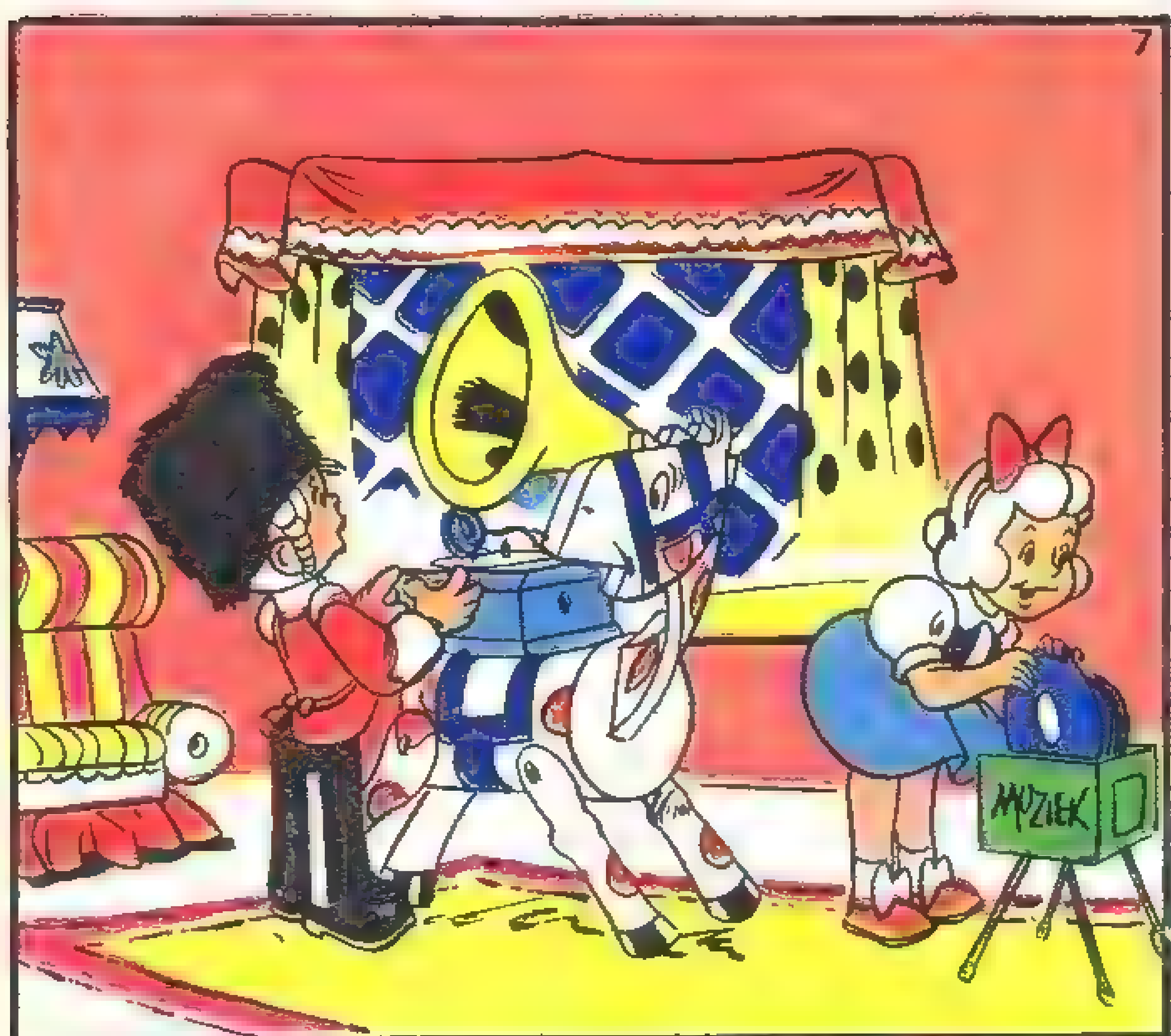
SPEELGOED

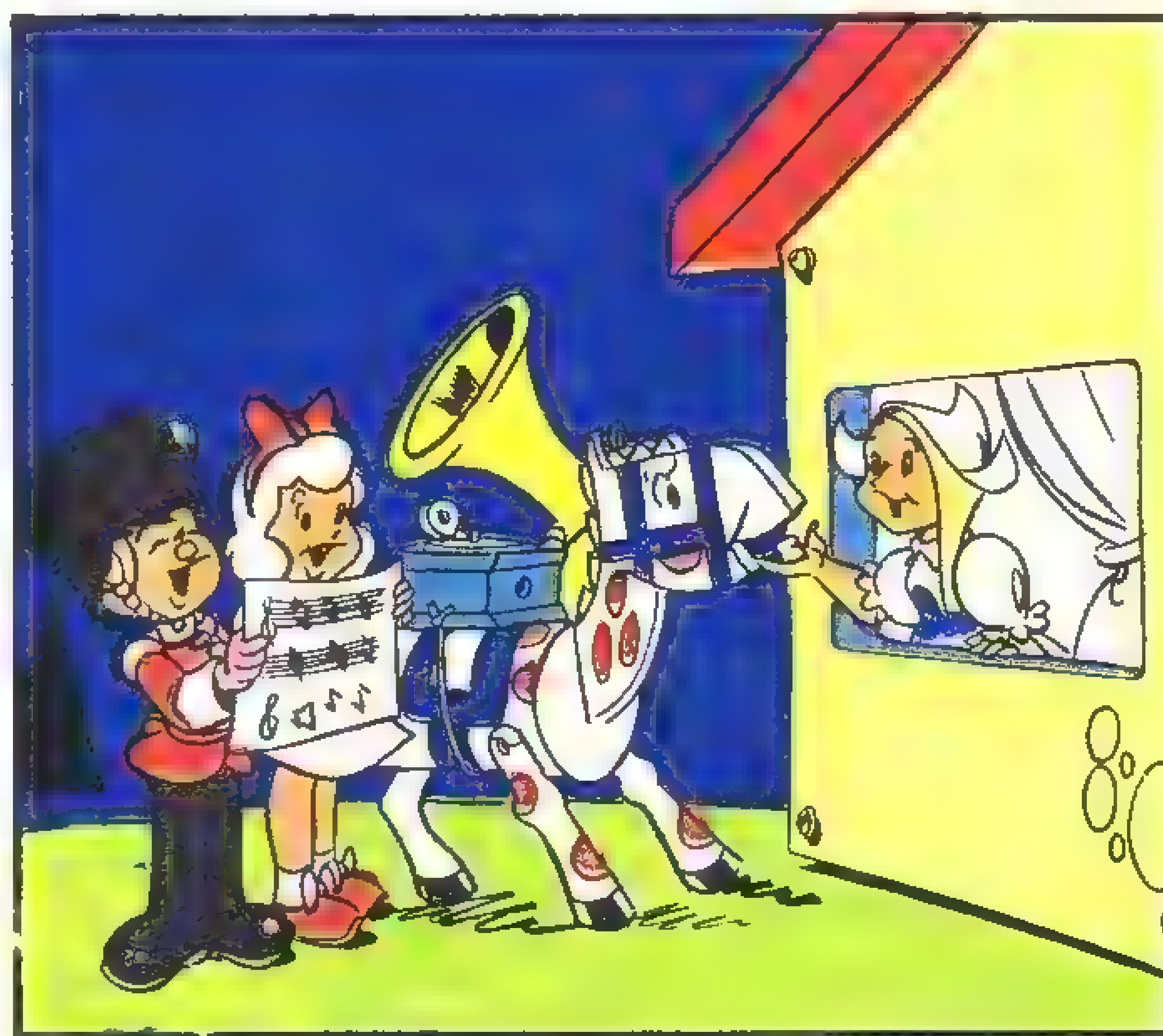
Batty voelde zich helemaal niet ziek totdat hij het drankje geproefd had. „Brrrr," gruwde hij. „Nog even je mond opendoen voor een tweede slok," zei de dokter. Maar Batty wachtte er niet op, hij ging er vandoor naar Dollies huis. De dokter rende hem achterna.

Batty holde naar binnen en ging achter Dollie staan, toen de dokter binnenstormde. „Help, red me!" riep hij, „ik stond liedjes te zingen en toen gaf de dokter me een vies drankje." Tommie en Dollie legden toen lachend uit, dat Batty niet ziek was.

De dokter verdween dus met zijn drankje, maar Batty voelde zich niets blij meer. „Ik had liedjes willen zingen en ook veel ophalen voor 'n goed doel," zuchtte hij. „Dat kan toch," lachte Tommie en tot zijn verbazing bond hij een grammofoon op Batty's rug.

Toen gingen Tommie en Dollie met Batty mee langs de huizen. Tommie en Dollie zongen, de grammofoon speelde en Batty hoefde niets te doen dan suikerklontjes eten en geld ophalen. Dat was naar zijn zin! „Ik wil best iedere dag op straat zingen," zei hij.

MARTIN RATTLER trekt het oerwoud in

JAREN VERLIEPEN. MARTIN HAD NATUURLIJK GEEN TOESTEMMING GEKREGEN MET DANNY MEE TE GAAN; HIJ DOORLIEP ALLE KLASSEN VAN DE SCHOOL EN LEEFDE RUSTIG VERDER IN ZIJN DORP.

AL DIE JAREN BLEEF OOK DE VRIENDSCHAP MET DANNY, DIE REGELMATIG DE HAVEN VAN BILTON BINNENLIEP.

ONDANKS DE BEVELEN VAN DE KAPITEIN DUURDE HET NOG EVEN VOORDAT IEDEREEN AFSCHEID HAD GENOMEN.

OPSCHIETEN, MARTIN. IK HOOP DAT JE NOG EENS MET ME MEEGAAT.

DE JONGENS ZWIERVEN NOG WAT DOOR DE HAVEN. MARTIN DROOMDE HOE HIJ OP EEN DAG MET DANNY ZOU MEEVAREN NAAR VREEMDE LANDEN...

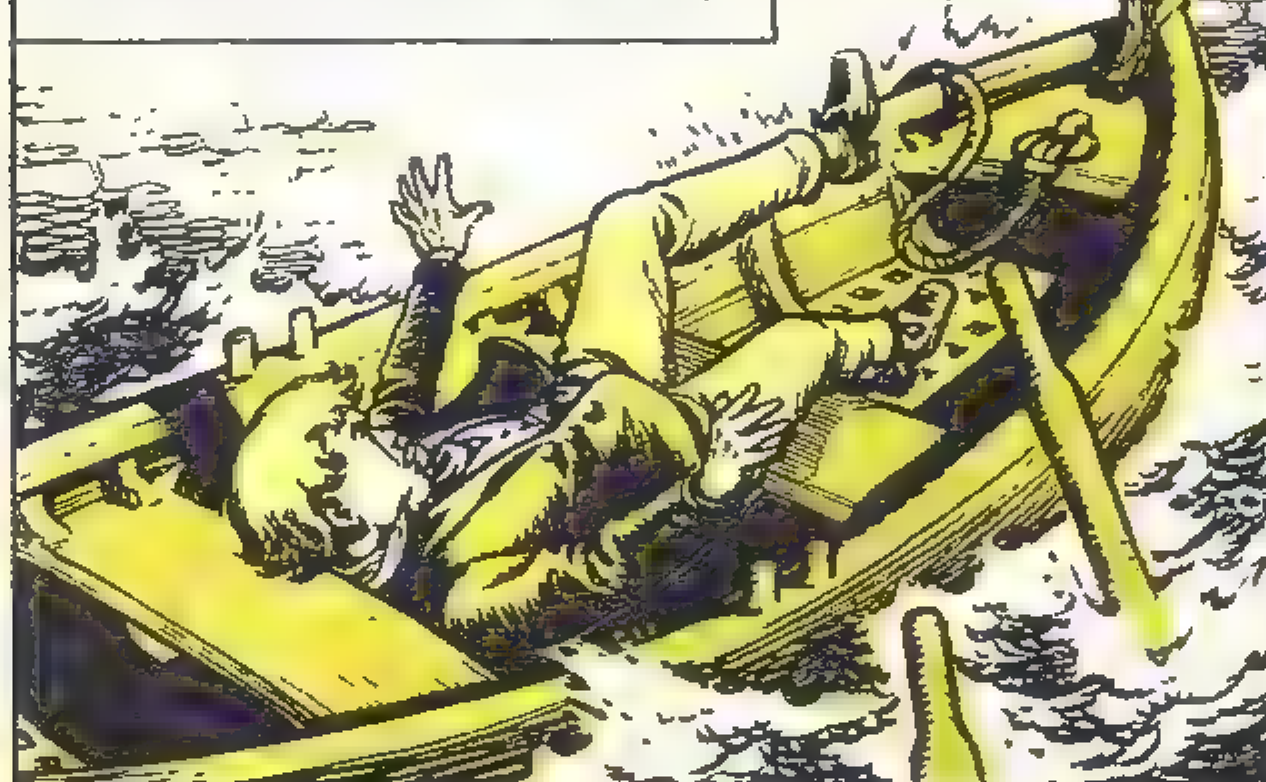
MARTIN SPRONG IN HET BOOTJE EN ROB MAAKTE HET TOUW LOS.

OF HET NU OPZET OF EEN ONGELUK WAS, HET TOUW GLIPTE UIT BOBS HANDEN.

DE RIEMEN GLEDEN OVERBOORD EN MARTIN VIEL MET ZIJN HOOFD OP EEN VAN DE BANKJES.

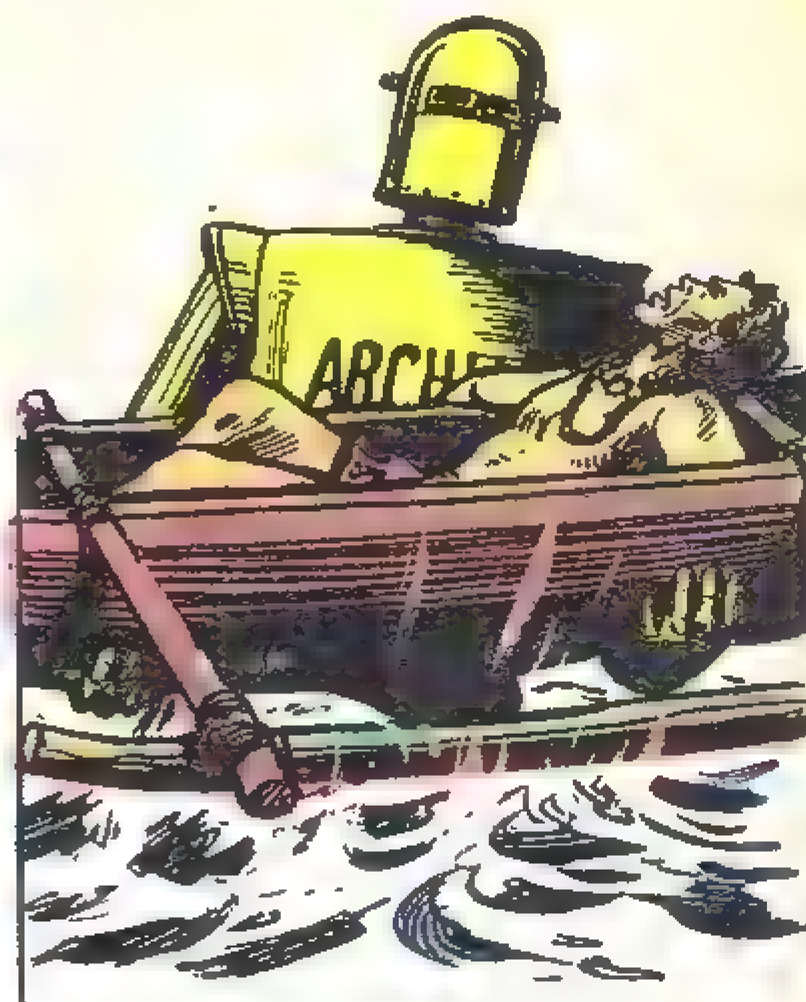

HET AFGAANDE GETIJ NAM HET BOOTJE MEE DE HAVEN UIT.

De man van staal

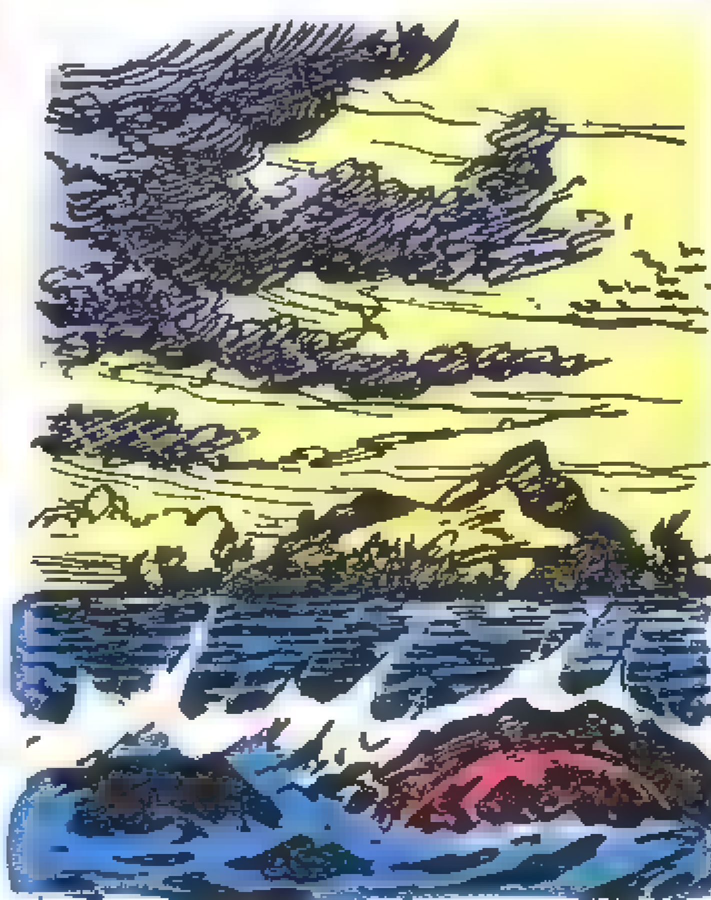

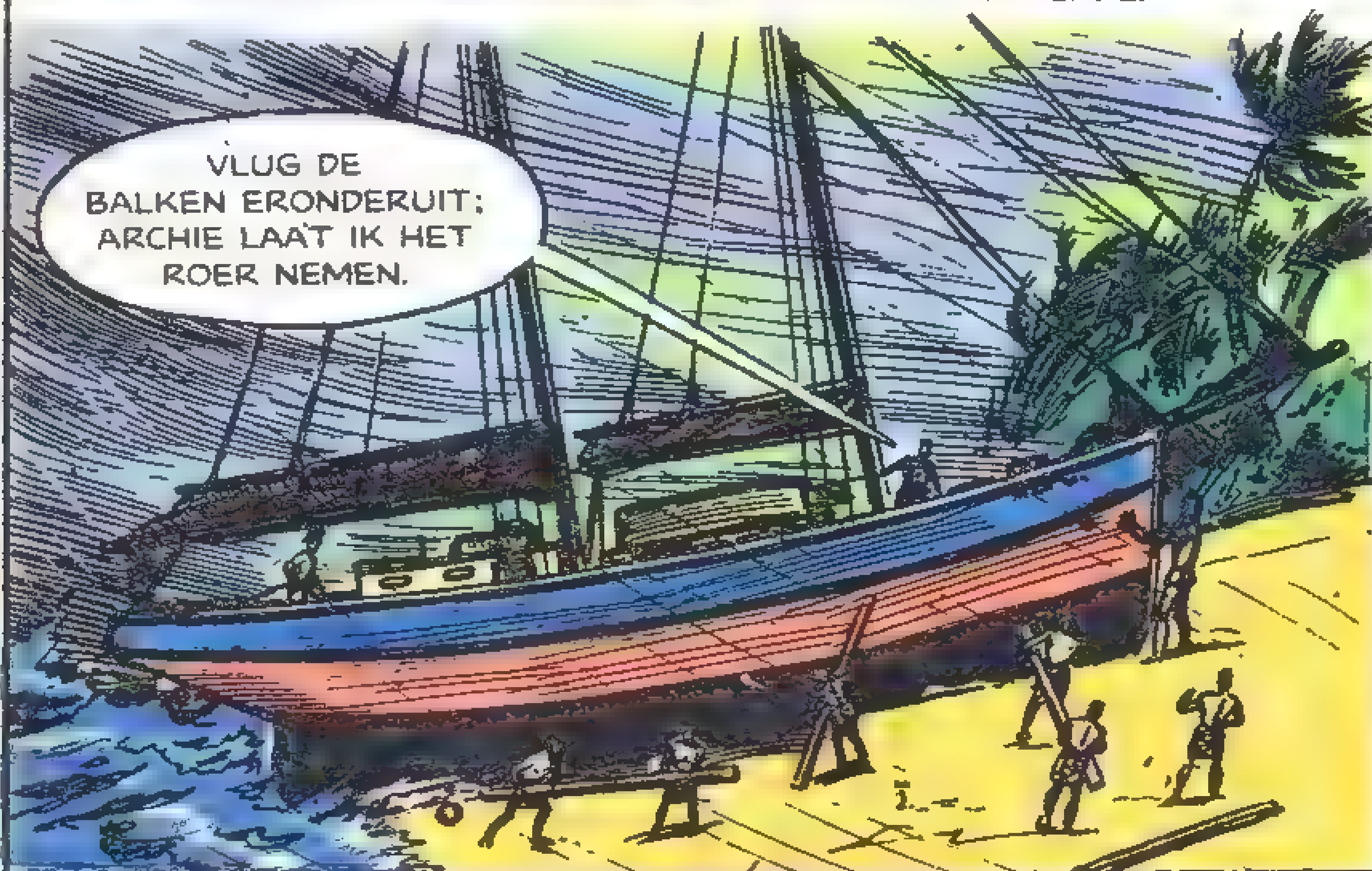

VLUG LIEPEN ZE NAAR HUN JACHT, DAT GEREED WAS VOOR DE AFVAART. MAAR TAGI, DE SPION VAN DAGUSTA, HAD NIEUW ONHEIL BERAAMD.
ALS ZE DE SCHAT VLUGGER VINDEN DAN DAGUSTA, KRIJG IK GEEN DEEL VAN DE BUIT. IK MOET ZE TEGENHOUDEN.

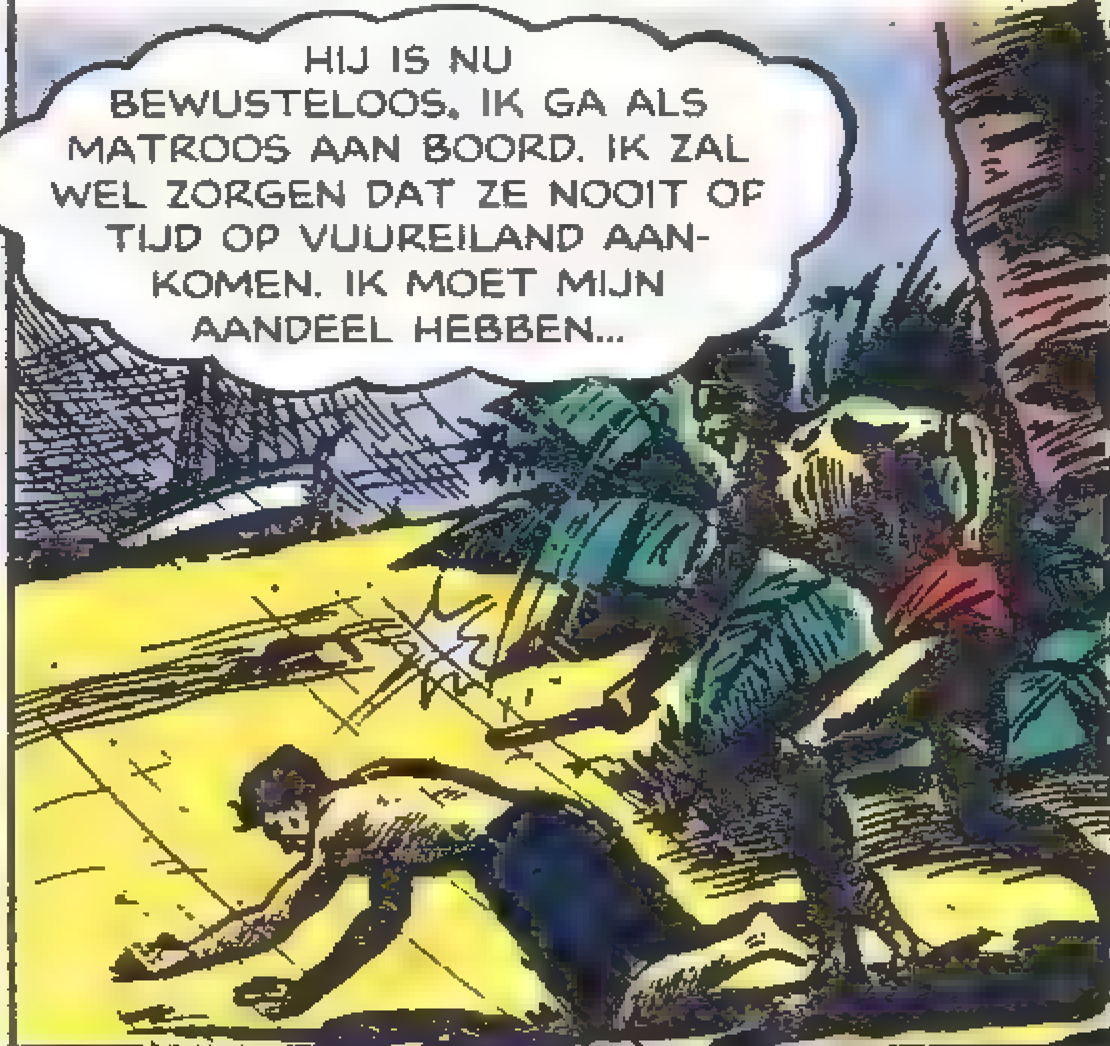

TED, KEN EN ARCHIE MAAKTEN ALLES GEREED OM UIT TE VAREN.
MET DIE BALKEN ERONDER KUNNEN DE MANNEN ONS GEMAKKELIJK OVER HET STRAND ROLLEN.
DE REGENBOOG
ZE KOMEN AL. EINDELIJK KUNNEN WE VERDER!

HET DORPSHOOFD KWAM EVENWEL WAARSCHUWEN.
ER KOMT STORM OPSTEKEN; WACHT LIEVER, HET IS TE GEVAARLIJK.

OVER ZEE KWAMEN ZWARE BUIEN AANDRIJVEN EN HOGE GOLVEN ROLDEN AF EN AAN.

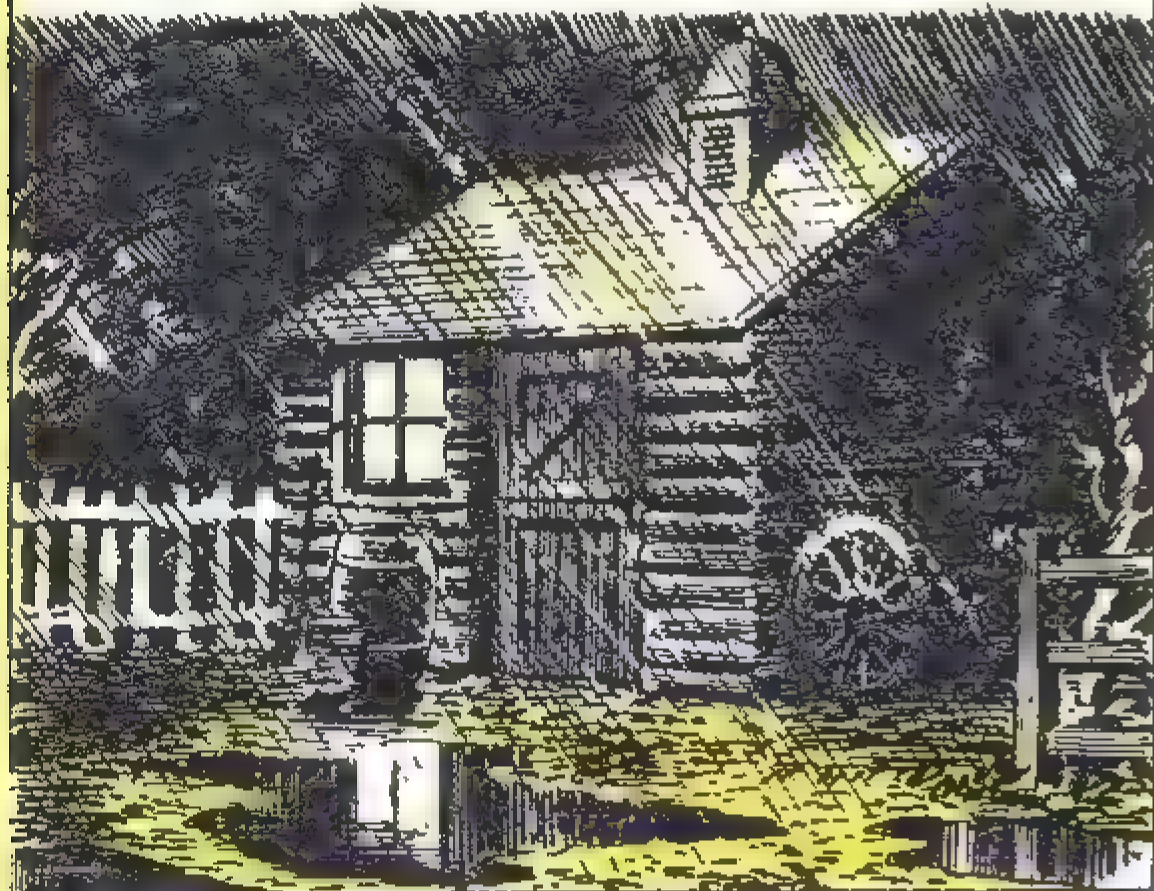

MAAR TED WILDE VAN GEEN UITSTEL WETEN.
VOORDAT DE STORM LOSBREEKT, KUNNEN WE AL VER WEG ZIJN IN VOLLE ZEE.

DE DORPELINGEN HIELPEN ARCHIE MET TEGENZIN BIJ DE TEWATERLATING. DE WIND GIERDE EN DE REGEN KLETTERDE.
VLUG DE BALKEN ERONDERUIT; ARCHIE LAAT IK HET ROER NEMEN.

KIMA, HET MATROOSJE AAN BOORD VAN DE REGENBOOG, HIELP OOK MEE. MAAR TAGI SLOOP TOT VLAK ACHTER HEM EN...
HIJ IS NU BEWUSTELOOS. IK GA ALS MATROOS AAN BOORD. IK ZAL WEL ZORGEN DAT ZE NOOIT OP TIJD OP VUUREILAND AANKOMEN. IK MOET MIJN AANDEEL HEBBEN...

Katy knapt het wel op

HET WAS AL NACHT, DE WIND GIERDE OM HET HUIS. IN DE STAL VAN DE OLMENHOVE BRANDDE EEN ZWAK LICHT.

OPEENS WERDEN DIDI EN TOMMY WAKKER, TOEN DE STORM HET RAAM VAN HUN SLAAPKAMER OPENDRUKTE.

DE KINDEREN KWAMEN UIT BED. BIJ HET RAAM KEKEN ZE VERBAASD NAAR BUITEN.

TOMMY TROK ZONDER IETS TE ZEGGEN ZIJN OCHTENDJAS AAN.

EVEN LATER LIEPEN DE BEIDE KINDEREN IN HET DONKER DE TRAP AF.

KATY LAG GEKNIELD BIJ HET ZIEKE DIER, TOEN DE STALDEUR LANGZAAM OPENGING.

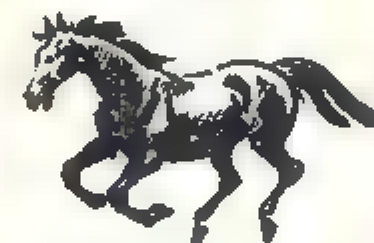
BEZORGD TROK KATY DE KINDEREN TEGEN ZICH AAN.

DIDI'S WOORDEN WAREN DE HARTEWENS VAN HET DRIETAL IN DE STAL. ZE DACHTEN NIET MEER AAN DE PAARDENRENNEN WAAR DUKE EEN PRIJS MOEST WINNEN OM HUN SCHULDEN TE KUNNEN AFBETALEN. LUKTE DAT NIET, DAN ZOUDEN ZE BINNENKORT DE OLMENHOVE MOETEN VERLATEN. MAAR AL HUN GEDACHTEN GOLDEN NU ALLEEN HET ZIEKE DIER, WAAR ZE ZOVEEL VAN HIELDEN.

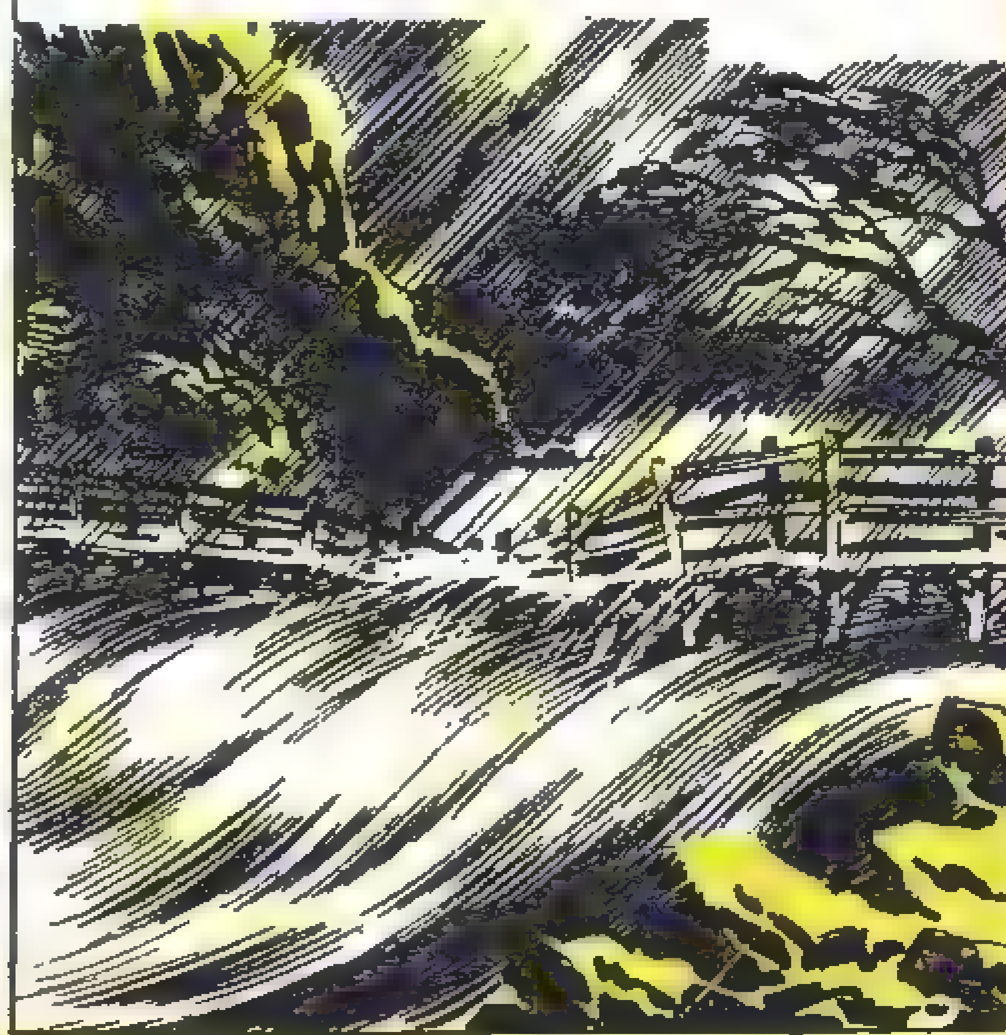

De zigeuners in de oude molen

Bravo, jongen!" zei een heer, terwijl hij een halve kroon in de hoed wierp. „Dat heb je voortreffelijk gezongen."

Brian Hall maakte een kleine buiging in de richting, waaruit de stem kwam.

„Dank u wel, mijnheer," zei hij.

„Voortreffelijk," herhaalde de heer zachtjes. „Jammer dat zo'n jongen langs de straten zingt. Hij zou een goede opleiding moeten hebben."

Hij knikte eens naar de zanger en liep daarna hoofdschuddend door.

Een deel van het publiek bleef nog even wachten, maar toen ze zagen dat Frederick zijn viool in de kist deed, gingen ook zij verder.

Frederick stak het geld bij zich en zette de hoed op zijn hoofd.

„We gaan er vandoor, Brian," zei hij. „Het is al half zeven."

„Dat is goed," antwoordde de blinde jongen. „Ik heb honger, Fred. En het begint te regenen ook, hè?"

„Het motregent een beetje," zei Frederick Hawley. Hij nam zijn vriend bij de arm en leidde hem voorzichtig tussen de voetgangers door. Een paar maal sloegen ze een zijstraat in en tenslotte kwamen ze bij een oude herberg, waarvoor een koperen lantaarn een nevelig schijnsel verspreidde.

Door een poortje kwamen ze op de binnenplaats, waar het bijna geheel donker was.

„Even kijken hoe Jackie het maakt," zei Frederick. Hij deed een deur open; een sterke geur van hooi en dieren kwam hun tegemoet.

„Jackie!" riep Frederick. Uit het donker klonk gehinnik en het schuren van een touw langs het hout van de stal.

Brian liet Frederick los en liep zonder aarzelen naar de plaats waar het geluid vandaan kwam.

Het hinniken werd luider en een natte neus snuffelde aan zijn hand.

„Dag, Jackie," zei de jongen. „Ben je zo alleen geweest de hele dag?"

Hij krabbelde de pony tussen zijn oren en streek hem zachtjes over zijn nek.

„Morgen mag je weer mee, hoor," beloofde hij. „Morgen mag Jackie weer naar buiten, hè?"

Frederick stak een lucifer aan en toen hij zag dat het paardje behoorlijk verzorgd was, blies hij hem weer uit.

„Hij heeft alles," zei hij. „We moesten maar eens gaan kijken of er voor ons ook wat is."

In de gelagkamer aan de overkant van de binnenplaats was het warm en gezellig. Bij het open haardvuur zaten een paar mannen over zaken te praten en een grote veekoper uit Wales, die de hele dag op de markt had gestaan, zat met zijn handen op zijn buik te slapen.

Frederick maakte zijn zakken leeg en zette de verschillende muntsoorten in stapeltjes op de tafel.

„Achttien shilling met elkaar," zei hij. „Dat is zowat drie shilling meer dan gisteren."

Brian glimlachte.

„Dat is dan zeker dat zilverstuk, dat ik hoorde vallen. Gaf die heer dat, die zo vriendelijk tegen me was?"

„Dat heb je goed gehoord," bevestigde Frederick. „Een halve kroon was het."

Hij borg het geld in een zakje en wenkte de herbergier.

„Kunnen we wat te eten krijgen?"

De man kwam naar hen toe.

„Wat hadden jullie willen hebben?"

Brian dacht na.

„Ik zou wel een lekker stuk rosbief lusten," zei hij. „En soep, daar heb ik ook trek in. De rest mag je zelf uitzoeken."

„Voor mij maar hetzelfde," bestelde Frederick.

„Makkelijke eters zijn jullie," grinnikte Samuel. Hij slofte weg en Frederick stak een pijp op. „Die meneer, die een halve kroon gaf, hoorde je wat hij zei?" vroeg hij.

Brian knikte. „Dat ik les moet nemen, hè?"

„Juist," zei Frederick. „En dat heb ik je nou al zo vaak gezegd.

Waarom dacht je dat we zoveel ophaalden? Heus niet om dat gekras van mij en ook niet omdat jij blind bent. Er zijn zoveel blinde straatzangers en de meesten lijden armoe.

Luister, Brian, je kunt toch niet je hele leven langs de straat zwerven? Vind jij het soms zo prettig om steeds van de ene plaats naar de andere te trekken en altijd maar weer in herbergen te slapen? Nu ben je nog jong en je kunt nog een hoop bereiken. Als je het goed aanpakt, kun je een beroemd man worden, met jouw stem."

De blinde jongen leunde met zijn hoofd in zijn handen.

„Dat heb je al meer gezegd, maar wie moet dat dan allemaal betalen? Lessen zijn duur, Fred, en die spaarcenten van ons, daar zullen we in een paar maanden doorheen zijn."

Frederick Hawley legde zijn pijp neer.

„Ik kan immers werken. Ik kan vioollessen geven en als dat niet lukt, ga ik desnoods naar een fabriek. Als we ergens een kamer hebben en niet altijd moeten reizen en trekken, dan hebben we heus niet zoveel geld nodig.

Denk er nog maar eens over na, Brian. Later zul je er spijt van hebben, als je het niet doet."

Samuel bracht de soep en toen het maal gedaan was, gingen ze bij de schouw zitten en koesterden zich in de behaaglijke warmte van de vlammen.

De volgende morgen werd Jackie al vroeg ingespannen. Frederick wilde die dag naar Birmingham en dat was een rit van bijna drie uur eer ze aan de slag konden gaan.

Het was helder weer voor november en bijna windstil. De pony trok het lichte karretje in een stevige draf over de wegen; terwijl Frederick de leidsels hield, zat Brian in zijn jas gedoken en liet zich meedeinen met het zachte schokken van de kar.

Hij hield niet erg van die tochten, behalve wanneer het voorjaar was en hij de geuren van het jonge groen rook. Dan was het plezierig om buiten te zijn, maar in de kille herfsttijd, wanneer de natuur aan haar winterslaap begon, verlangde hij altijd naar de plaats van bestemming.

Even voorbij Shrewing, toen ze ruim driekwart van de weg hadden afgelegd, voelde hij dat Frederick plotseling inhield.

„Is er iets?" vroeg hij.

„We kunnen niet verder," zei Frederick. „De boel is opgebroken daarginds."

„En hoe komen we dan in Birmingham?"

Frederick liet de kar draaien.

„Een eindje terug is een zijweg. Als we die nemen, kunnen we binnendoor. Dat zal wel een paar kilometer om zijn, denk ik."

„Jammer," zei de blinde jongen. „Het is toch al zo'n eind."

Jackie draafde de zijweg op. Het was een zanderig pad, dat tussen de velden doorliep. In de verte stak een kerktoren boven de bomen uit en nog meer naar het noorden schemerde de donkere massa van een bos. Het schokken was hier veel heviger dan op de grote weg. Brian hield zich stevig aan de leuning vast.

„Arme Jackie," zei hij. „Ik hoop maar dat hij niet struikelt. Het lijkt wel of we van de ene kuil in de andere rijden."

„Ik geloof dat hij het heerlijk vindt," antwoordde Frederick. „Hij loopt nog harder dan anders. Als ik de hele dag in zo'n stal stond, zou ik ook blij zijn als ik buiten kwam."

De weg maakte een bocht en ze passeerden een groot wit huis, dat in een uitgestrekte tuin stond.

Het dorp was nu niet ver meer. Hier en daar stond een boerderij en bij de kerk een paar dozijn huizen. Dat was alles, maar het zag er vredig uit en Frederick kon zich voorstellen dat het hier 's zomers, als alles in bloei stond, een lieflijk plekje moest zijn.

Plotseling stopte hij en Brian, die daar niet op bedacht was, veerde op en kwam met een schok terug op de bank.

„Verdraaid!" zei hij. „Wat gebeurt er?"

Frederick sprong van de bok.

„Neem me niet kwalijk, Brian, ik vergat je te waarschuwen. Ik ben zo terug."

Hij liep een zijpad op, dat naar een oude molen voerde die midden in het veld stond. Er zaten geen wieken meer aan de kap en de grond eromheen, die vroeger blijkbaar een moestuin was geweest, zag er verwaarloosd uit.

Toen hij door een van de ramen keek, zag Frederick dat de molen onbewoond was. De kamer was hoekig van vorm, net als de molen zelf. Er lagen wat oude kranten op de grond en een paar scherven van een bord en in de open haard lag de grijze as van een vuur, dat lang geleden was uitgedoofd.

Hij ging terug naar de wagen en klom naast Brian.

„Hoe zou jij het vinden om in een molen te wonen?"

„In een molen?" vroeg Brian verwonderd. „Hoe kom je daar zo bij? Ik geloof dat het gevaarlijk zou zijn. Ik zou immers een klap van de wieken kunnen krijgen."

„Niet als er geen wieken aan zitten," zei Frederick. „Hier in het veld staat er een, zie je. Een ouwe. En hij schijnt onbewoond te zijn. Stel je voor dat we die hadden, Bri! Het is een mooie streek hier. Je zou hier fijn kunnen wandelen en we zitten niet ver van Birmingham. Als ik daar werk

zoek, ben ik er gauw met het wagentje. Zou dat geen goed idee zijn?"

„Misschien wel," zei Brian. „Het ruikt hier lekker. Beter dan in de stad. Zou jij het prettig vinden om buiten te wonen?"

„Ik wel," zei Frederick. „Ik zou hard werken en jij ook, en dan kon je les nemen en voor het eten zorgen. Er is een tuintje ook bij, daar kunnen we groente in kweken en aardbeien en misschien wel bessen. En we zetten een bank voor het huis. Daar kun je gaan zitten, als het mooi weer is."

Hij trok aan de leidsels en Jackie begon te draven. In de dorpsstraat, voor een winkeltje waar van alles voor het raam lag, hield de kar stil.

Frederick ging naar binnen en een spichtig vrouwtje vroeg wat hij wilde.

„Ik wou u iets vragen," zei hij. „Verderop, bij het zandpad, staat een molen. Zo'n ouwe, waar de wieken af zijn. Weet u van wie die is?"

Het vrouwtje nam hem op.

„Wat wilt u daar dan mee?" vroeg ze.

„Och, niks," zei Frederick. „Ik wou het alleen maar graag weten."

De vrouw haalde haar schouders op.

„Die is van Grilver," zei ze, „maar die is dood en nou is ie van z'n vrouw."

„O. En waar woont die?"

„Vrouw Grilver? Die woont in Northby, bij haar zuster. Maar waarom wilt u dat weten?"

„Och, misschien ga ik haar eens opzoeken," zei Frederick. „Nou, dank u wel, hoor."

Hij liep terug naar de kar; toen hij omkeek, zag hij dat de vrouw hem door het glas van de winkeldeur nieuwsgierig nakeek.

„We gaan naar Northby, Brian," zei hij. „Ik moet daar iemand spreken."

Hij vroeg de weg aan een postbode en tot zijn opluchting hoorde hij dat ze er maar drie kilometer vandaan waren.

Northby was niet veel groter dan het dorp waar ze juist geweest waren; het kostte hun dan ook niet veel moeite om vrouw Grilver te vinden.

Zij woonde met haar zuster, die ook weduwe was, aan de rand van het dorp; allebei waren ze oud, klein en een beetje doof.

„Hier moet het zijn," zei Frederick. Hij klopte op de deur en een van de oude vrouwtjes deed open.

„Bij wie moet u wezen?"

„Ik zoek vrouw Grilver. Het gaat over de molen."

Het vrouwtje scheen te schrikken.

„Hij is toch niet afgebrand? O, lieve help, dat zou verschrikkelijk zijn."

„Nee," stelde Frederick haar gerust, „er is niets aan de hand."

„O, gelukkig, komt u dan maar even binnen."

„Wie zijn dat, Bessie?" vroeg de andere vrouw.

„Ze komen voor de molen," zei haar zuster.

„Je zou verstandiger doen als je 'm smeerde, snap je?"

Vrouw Grilver verschoof haar stoel een beetje en nam de bezoekers nieuwsgierig op.

„De molen? Wat is daarmee?"

„Ik wou vragen of u hem wilt verkopen," zei Frederick.

Vrouw Grilver hief haar handen op. „Verkopen? De molen?"

Frederick knikte. „Dat wou ik vragen, ja."

„Tjonge," zei het vrouwtje, „u komt zo onverwacht, hè? Ik heb er eigenlijk nog nooit over nagedacht, ziet u. We hebben er bijna vijftig jaar gewoond, mijn man en ik, maar hij is twee jaar geleden gestorven en nu woon ik hier, bij m'n zuster.

Waarvoor wou u 'm eigenlijk kopen? Malen kan ie toch niet meer.

Hij werd te oud, ziet u. Zes jaar geleden hebben ze de wieken eraf gehaald, want dat werd te gevaarlijk, als het stormde. Wie wat te malen heeft, die laat het hier in Northby doen."

„Bedoelt u dat hij onbewoonbaar is?" vroeg Frederick. „Lekt ie soms als het regent?"

„Lekken? Welnee, hij heeft nog nooit gelekt, van z'n leven niet. Maar hij werd te oud om te malen, dat is alles.

Zeg eens, jongeman, waarom wou u hem eigenlijk kopen?"

„Omdat we buiten willen wonen," zei Frederick. „Mijn vriend heeft buitenlucht nodig. En als je blind bent, kun je beter buiten wonen, dat is veiliger."

Vrouw Grilver knikte.

„Dat kon weleens waar zijn," beaamde ze. „En het is gezond in Cowbury. Ik zou voor geen geld in de stad willen wonen."

Ze trok haar muts recht en schudde langzaam haar hoofd.

„De molen verkopen... Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht."

„Wat wilt u ervoor hebben?" vroeg Frederick.

Vrouw Grilver keek hulpeloos naar haar zuster. „Wat ik ervoor wil hebben? Lieve deugd, dat weet ik niet. Het is een goeie molen, al zitten er geen wieken meer aan en er is een lapje grond ook bij.

Ik geloof dat ik er best twintig pond voor kan vragen, denk je ook niet, Bessie?"

„Twaalf pond?" vroeg haar zuster.

„Nee, twintig," zei vrouw Grilver een beetje luider.

„Tja..." zei Bessie, „ja..."

„Twintig pond is wel een beetje veel," zei Frederick. „Het is een oud ding, moet u rekenen en ik denk dat ik er nog wel wat werk aan zal hebben. En de tuin moet ook helemaal opgeknapt worden. Twaalf pond zou inderdaad een betere prijs zijn."

Vrouw Grilver ging rechtop zitten.

„Twaalf pond voor onze molen? Als Josias het hoorde, zou hij kwaad op me zijn. Josias zou hem nooit verkopen voor twaalf pond."

Frederick zuchtte. „Laten we zeggen veertien," stelde hij voor. „Dat is een mooie som, vrouw Grilver. Als dat ding vandaag of morgen afbrandt, hebt u helemaal niets."

„Zestien pond wil ik ervoor hebben," besliste het oude vrouwtje, „en ik doe 'm niet voor minder weg."

„Goed," zei Frederick, „ik koop 'm."

„Voor zestien pond dus," zei vrouw Grilver en ze stond op. „Laten we dan maar even naar het gemeentehuis gaan. Daar is wel iemand, die een akte kan opmaken."

Zo werden Frederick en Brian eigenaars van de molen zonder wieken, die op het veld bij Cowbury stond. Tweemaal reden

ze die dag heen en weer naar een uitdrager in Birmingham en 's avonds, nadat Frederick de boel had schoongemaakt en de meubelen op hun plaats had gezet, zaten ze tevreden bij het vuur.

De volgende morgen ging Frederick naar de stad, waar hij werk wilde zoeken, en later op de morgen nam Brian een stok en ging op weg naar het dorp.

Hij was bijna bij het winkeltje, waar Frederick de dag tevoren naar vrouw Grilver had gevraagd, toen een man hem staande hield.

„Hela, knaap, waar ga jij naar toe?" vroeg hij nors.

„Ik ga boodschappen doen," zei Brian. „Waarom vraagt u dat?"

„Je woont in de molen van Grilver, nietwaar?" zei de man, zonder zijn vraag te beantwoorden.

„Jawel," zei Brian. „Hoe dat zo?"

De man tikte hem op de schouder.

„Luister eens, jongen, ik heb jullie van de week in Wolverhampton gezien, waar je op straat stond te zingen. Wij houden hier niet van zigeuners, snap je."

„Wij zijn geen zigeuners," zei Brian. „En bovendien, zigeuners zijn ook mensen, als u dat nog niet wist."

„Het kan me niet schelen wat je bent," zei de man, „maar in ons dorp horen jullie niet. Je zou verstandiger doen als je 'm smeerde, snap je."

„Waarom?!" zei Brian. „Die molen is van ons, begrijpt u dat! Die hebben we gekocht en betaald. En we doen niemand overlast. Wat kan het u schelen of wij er wonen?"

„Dat kan me een heleboel schelen," antwoordde de man, „en mij niet alleen. Wie hier woont, die is hier geboren, en loslopende muzikanten hebben we niet nodig. Knoop dat maar in je oren, jongen, en zeg dat ook maar tegen die vriend van je. Ik zou hier maar niet te lang blijven als ik jullie was, anders kon je er weleens spijt van krijgen."

Hij liep door en Brian haalde geërgerd zijn schouders op.

„Wat een misselijke vent," mompelde hij. „Alsof we iemand iets in de weg leggen."

Zijn stok tikte over de klinkers en na enig zoeken vond hij het winkeltje.

„Een pond zout, alstublieft," bestelde hij.

„Kan ik u niet aan helpen," zei het vrouwtje.

„Hebt u geen zout?"

„Ik zeg toch dat ik u er niet aan kan helpen?"

„Nou, dat treft dan slecht," zei Brian teleurgesteld. „Een pot kersenjam dan."

„Kan ik u ook niet aan helpen."

„Ook niet? En kaas, kunt u me daar dan soms aan helpen?"

„Daar ook niet aan," antwoordde de vrouw.

Brian verloor zijn geduld. „Wat hebt u dan eigenlijk wel?"

„Voor u niets."

„Wát zegt u?" vroeg Brian ongelovig.

„Ik zei: voor u niets," herhaalde ze. „Denkt u soms dat ik om u m'n klanten wil verliezen? De mensen hier houden nu eenmaal niet van vreemdelingen en zeker niet van muzikanten.

Zoëven was Stone hier en hij zei: „Denk erom, vrouw Hogarth, als er een van de molen komt, dan ben je niet thuis, begrepen?"

Dat zei die en dan weet ik waar ik me aan te houden heb. Het spijt me wel, jongeman, maar ik kan u niet helpen."

Brian werd rood van woede.

„Maar dat is schandalig!" riep hij. „Als u maar niet denkt dat ik er genoegen mee neem. Ik betaal toch zeker voor m'n boodschappen?"

„Dat kan best wezen," zei vrouw Hogarth, „maar ik wil m'n klanten niet kwijtraken."

Brian stampte met zijn stok op de grond.

„U moest u schamen," zei hij, „en die Stone nog veel meer!"

Verdrietig ging hij terug naar de molen en toen Frederick 's middags thuiskwam, vertelde hij hem vol verontwaardiging wat hem was overkomen.

„Dat is heel jammer, Bri," zei Frederick. „Het schijnt dat de natuur hier vriendelijker is dan de mensen."

„Dat heb ik gemerkt," zei Brian. „Maar wat moeten we nu? We kunnen toch niet zonder eten?"

„Dan moet ik de boodschappen maar uit Birmingham meebrengen," besloot Frederick. „Daar ga ik nu toch elke dag heen.

Ik ga in een boekhandel werken, zie je. De ouwe dame, van wie die zaak is, wil het een beetje kalmer aan doen en nu kom ik in de winkel. Da's mooi, hè?

Vijfentwintig shilling in de week krijg ik. Dat is natuurlijk lang niet zoveel als we eerst verdienden, maar als ik m'n best doe, zou ze me opslag geven, heeft ze beloofd. En bovendien ben ik van plan om leerlingen te zoeken, dan kan ik daar ook nog wat mee verdienen."

„Nou, dat is prachtig!" zei Brian. „Ik wou dat ik ook maar iets kon doen. Nu moet jij de hele dag alleen sjouwen en ik verdien niets."

„Ach jò, zeur niet," zei Frederick. „Jij moet immers voor het eten zorgen. En als we wat geld gespaard hebben, ga je les nemen en dan zul je zien dat je nog tijd te kort komt."

Die avond maakten de twee vrienden allerlei plannen voor de toekomst en de volgende dag ging Frederick opgewekt naar de stad, waar zijn nieuwe werkkring hem wachtte.

Toen hij die avond thuiskwam, hing er naast de deur een stuk papier, dat met een punaise in het hout was geprikt.

„Maak dat je wegkomt, zigeuners!" stond erop.

Hij trok het eraf en besloot niets tegen Brian te zeggen. Die zou zich maar kwaad maken om zo'n laffe streek en hij had het al moeilijk genoeg zonder zulke dingen.

„Hallo, Bri!" zei hij, toen hij binnenkwam. „Nog iets bijzonders geweest vandaag?"

„Bijzonders?" zei Brian. „Och nee. Of wacht. Vanmiddag, hè, toen ik hier in de kamer zat, toen hoorde ik iemand naar de molen komen. Vlak bij de deur bleef hij staan en even later ging hij weg."

„Och," zei Frederick, „dat is natuurlijk iemand uit het dorp geweest, die nieuwsgierig was. Daar moet je je niks van aantrekken."

Toen Frederick de volgende avond thuiskwam, hing er weer een papier en ditmaal las hij: „Als jullie over een week niet weg zijn, dan gaat de molen weg."

Hij beet zich op de lippen, maar ook ditmaal zei hij niets tegen Brian. Het papier bewaarde hij zorgvuldig; hij wist al precies wat hij zou doen de volgende week.

De volgende dag was het zacht weer en omdat Brian niet gewend was om binnen te zitten, besloot hij een wandeling te maken.

Hij liep het zandpad af in de richting waaruit Frederick en hij in het begin van de week gekomen waren.

Over de akkers dreef een sterke rooklucht; het was de rook van het oude gewas, dat de boeren verbrandden, en van tijd tot tijd hoorde hij het nijdige gekras van een kraai, die op zoek naar voedsel over het veld zwierf. *Slot volgt*

Hij trok het eraf en besloot niets tegen Brian te zeggen.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

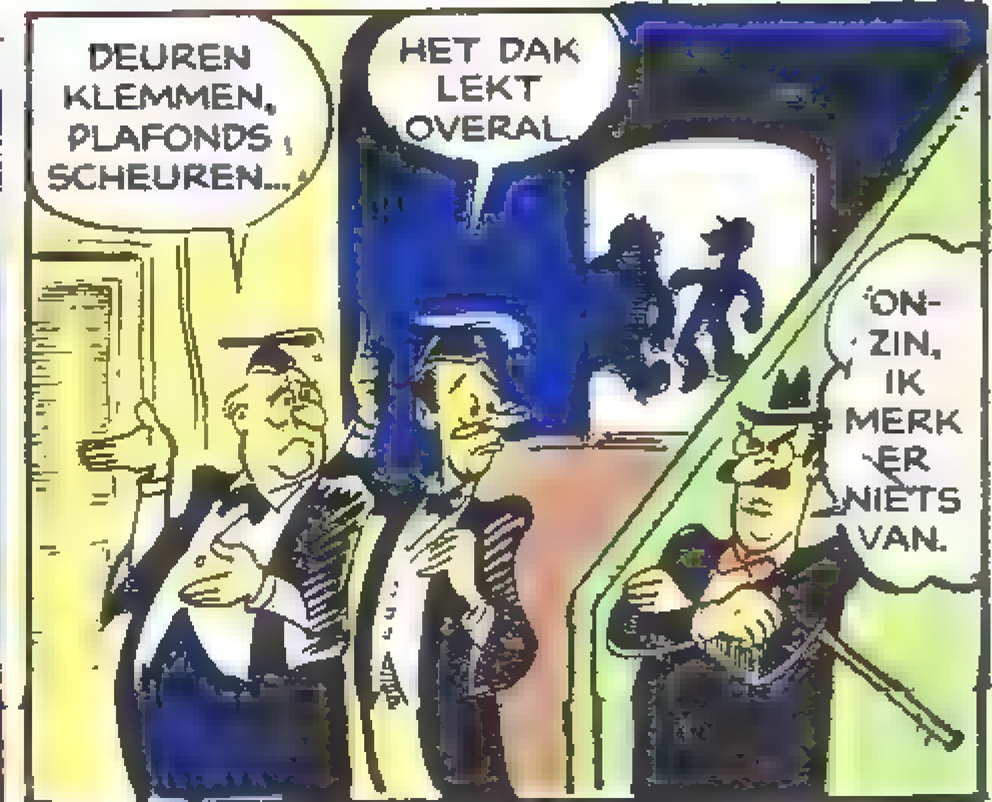

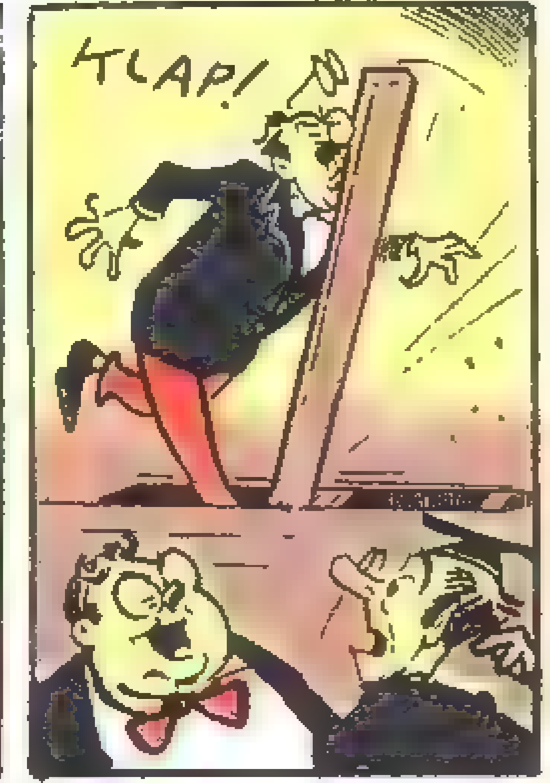

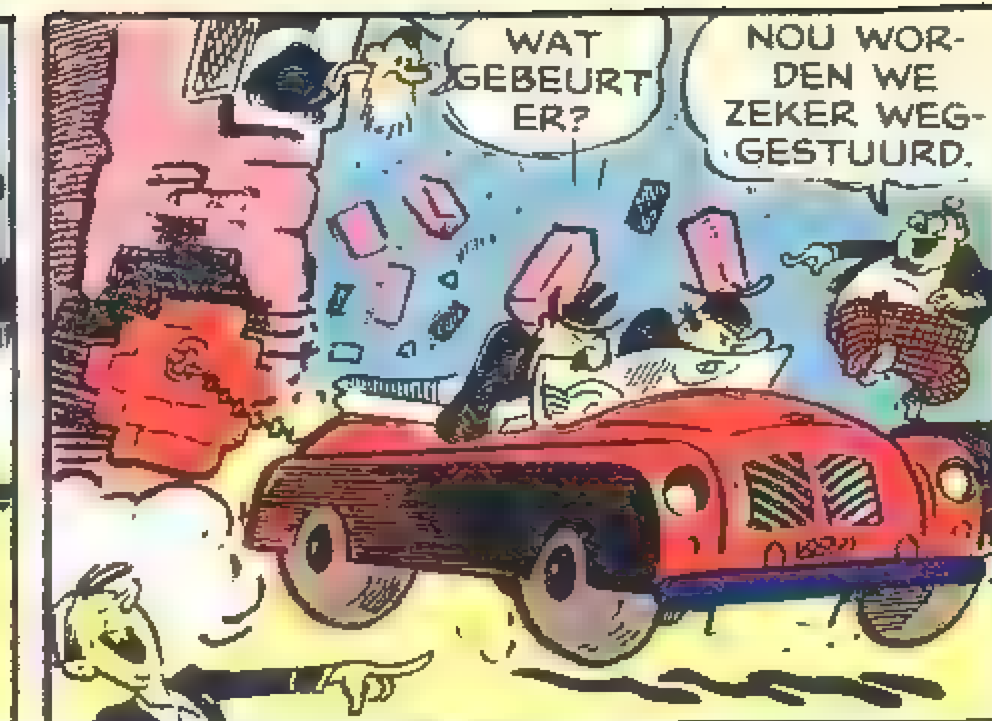

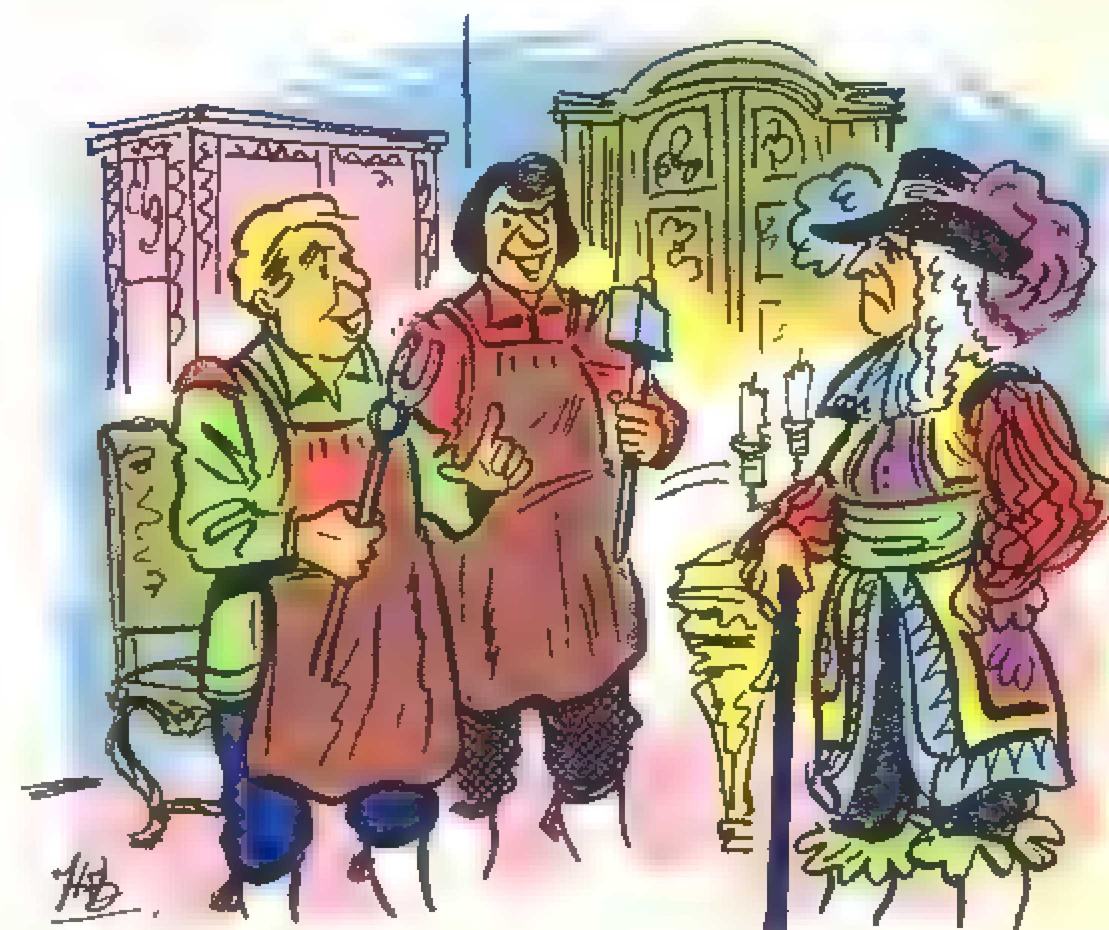

Ruilen doet huilen

De jonge graaf de Breton-Latour zocht, toen hij aan het hof van de Franse zonnekoning was benoemd, heel Parijs af naar een geschikt huis; hij kon er echter alleen een vinden dat tussen twee smederijen was gelegen. De lieve lange dag klonk het voortdurend gehamer door tot in alle kamers van het huis van de graaf, zodat men er zich nauwelijks verstaanbaar kon maken. Na enkele weken ging De Breton-Latour eens met de smeden praten en tot zijn grote vreugde waren beiden bereid voor een flinke geldelijke vergoeding nog dezelfde dag te verhuizen.

De volgende dag werd de graaf echter voor dag en dauw al gewekt door een hevig geklop en gehamer, dat uit de beide huizen naast het zijne opklonk. Woedend riep hij de beide smeden ter verantwoording.

„We zijn toch echt allebei verhuisd," antwoordde een der smeden. „Maar om het ons niet al te moeilijk te maken hebben we maar met elkaar geruild."

De twee die ruilden, hadden geen reden tot huilen, zoals het spreekwoord zegt; maar de derde, de graaf, wel. . .

Strijd in het

De top van de hoge, kaarsrechte boom begon te kraken. Gary Willet luisterde gespannen naar het geluid, dat hij in zijn houthakkersloopbaan nu al ontelbare malen had gehoord. Hij had zijn klimijzers stevig in de stam geslagen en leunde, meer dan twintig meter boven de grond, rustig achterover in zijn brede leren gordel. Het gekraak nam toe. Met een paar forse rukken zaagde Gary de laatste centimeters door, die de machtige kruin nog op zijn plaats hielden. En opeens, daar begonnen de bovenste takken langzaam zijwaarts over te hellen, steeds sneller en sneller. Even klonk er een oorverdovend gekners en het volgende ogenblik was de kruin van de enorme stam gescheiden.

In een boog daalde het gevaarte naar beneden. Als een reusachtige veer begon de boom heen en weer te zwaaien. Op dit moment was Gary altijd bedacht. Hij klemde zich met beide armen aan de stam vast en wachtte hijgend totdat de boom tot rust was gekomen. Toen pas keek hij naar beneden.

Over enige afstand verspreid lagen langs de rivier de stapels boomstammen, die Gary met zijn compagnon gedurende de winter voor transport gereed had gemaakt. De zaken gingen prima, overwoog hij. Ze hadden een stuk van het woud tegen een uitzonderlijk lage prijs kunnen kopen en het hout was van uitstekende kwaliteit. Het wachten was nu op de dooi.

Terwijl hij met voldoening het terrein van zijn werkzaamheden overzag, merkte Gary dat er bezoek op komst was. Twee figuren naderden langs de oever van de bevroren rivier de plek, waar Hoot, zijn metgezel, bezig was voor het eten te zorgen. Zich het zweet van het voorhoofd wissend keek Gary eens wat nauwkeuriger toe, want in dit afgelegen gebied van het hoge noorden waren vreemdelingen uiterst zeldzaam.

Levin en Brier! dacht Gary, toen hij de mannen had herkend. Dat voorspelt niet veel goeds. Wat hebben die oplichters in het kamp te zoeken?

Levin en Brier, twee grote, sterke kerels, waren in een wijde omgeving berucht. Als 's avonds bij het open vuur de houthakkers plachten uit te rusten van hun zware dagtaak, kwam het maar al te vaak voor dat er in de nederzettingen langs de rivier met afschuw en vrees over het tweetal werd gesproken. Nu Levin eigenaar was geworden van de grote dam stroomafwaarts, waar alle houttransporten moesten passeren, was daarvoor meer reden dan ooit.

Gary begon onmiddellijk naar beneden te klimmen. Als er zaken te doen zijn, kunnen we maar beter zoveel mogelijk op onze hoede zijn, dacht hij. Die Levin laat geen kans voorbijgaan om iemand een loer te draaien.

Levin en Brier waren al in de hut verdwenen, toen Gary de begane grond bereikte. Maar wat erger was, toen hij de deur naderde, hoorde hij dat er een hevige woordenwisseling gaande was.

„Houd je praatjes maar voor je," klonk dreigend de stem van Brier, de kleinste, maar misschien ook de sluwste van de twee. „Als de baas zegt dat de prijs verdubbeld is, dan heb je je daar maar aan te houden! En daarmee basta!"

„Verdubbeld?" vroeg Gary verwonderd, toen hij de deur achter zich dichtsloeg. „Wat is er aan de hand?"

Met een brede grijns stond Levin achter de logge tafel, die Gary en Hoot samen in elkaar hadden getimmerd. Hoot stond met een vragend gezicht naast het houtvuur, waar een machtige ijzeren pot met dampend eten boven hing.

„Blij dat je er bent, Gary," zei Hoot. „Ik krijg hier een merkwaardig verhaal te horen. Het tolgeld voor het passeren van de dam is verdubbeld, zegt Levin. Zonder opgaaf van redenen!"

„Zo is het precies," beaamde de eigenaar van de dam. „Redenen of geen redenen, met die duizend dollar van jullie kom ik op geen stukken na uit. Het zullen er tweeduizend moeten worden. En anders laat je je stammen hier maar liggen tot ze een ons wegen."

„Maar dat gaat toch zeker zo maar niet!" protesteerde Gary. „En trouwens, wie beweert dat we tolgeld moeten betalen? De eerste veertien dagen na de opening van het seizoen is de doorvaart toch zeker vrij? Nou, als ik me niet vergis, hebben we misschien een dag of tien nodig om onze voorraad hout vlot te krijgen, meer niet."

„Dat heb ik ze ook al verteld," antwoordde Hoot, terwijl de beide bezoekers, schijnbaar zeker van hun overwinning, hun gesprek rustig aanhoorden. „Maar dat is het hem nou juist. De opening van het seizoen is morgen!"

„Morgen?" vroeg Gary stomverbaasd. „En het duurt nog zeker een week voordat de dooi invalt! Dan krijgen we dus geen kans om ons hout de rivier af te laten drijven."

Levin liet een kort, dreigend lachje horen.

„Het spijt me, heren," zei hij, terwijl hij zijn jas dichtknoopte, „maar er is niets meer aan te doen. Het is heel eenvoudig. Vroeger begon het seizoen op de eerste dag van de dooi, nietwaar? Prachtig. Maar sinds ik eigenaar van de dam ben geworden, is het daarmee afgelopen. In mijn contract staat dat ik de datum zelf kan bepalen. Welnu, ik hèb de datum bepaald. Op 16 maart. Dat is dus morgen. Tot ziens. En goede zaken verder!"

Met deze woorden drukte hij zijn leren muts diep over zijn oren en gaf zijn metgezel een teken hem te volgen. Met een harde klap sloeg het tweetal de deur achter zich dicht, de beide houthakkers verbijsterd achterlatend.

Een uur later zat Gary tegenover Levin in diens geïmproviseerde kantoortje vlak bij de Davidsdam. Zijn flauwe hoop dat de oplichter slechts had staan bluffen, was de bodem ingeslagen. Hij had getelefoneerd met de dichtstbijzijnde politiepost en daar had men hem niets anders kunnen vertellen dan dat het contract van Levin geheel in orde was. De sluwe kerel had het voor elkaar gekregen de datum van de opening van het seizoen elk jaar op hetzelfde tijdstip te bepalen, dooi of geen dooi.

„Je ziet het dus, hè?" smaalde Levin. „Kom maar over de brug met die tweeduizend dollar."

„Nooit van mijn leven!" riep Gary uit. „De rivier zit stijf dicht. Kijk zelf maar. Het is eenvoudig waanzin om nu al betaling voor het houttransport te eisen."

„Waanzin, zei je?" vroeg Levin dreigend.

„Waanzin, ja. Om geen erger woord te gebruiken," antwoordde Gary kalm.

Op dit ogenblik wenkte Levin een paar van zijn ondergeschikten, die de onderhandelingen op enige afstand hadden gevolgd. Hij wees achteloos over zijn schouder naar Gary en zei: „Dat kereltje zit me hier in mijn eigen kantoor te beledigen, jongens. Smijt hem eruit! En zorg dat het goed gebeurt ook!"

Voordat Gary wist wat er gebeurde, hadden drie reuzen van houthakkers hem bij zijn schouders gegrepen en de deur uitgesleurd. Hij vocht als een leeuw, maar tegen een dergelijke overmacht kon hij niet op.

houthakkerskamp

„Naar de heuvel!" riep een van zijn belagers.

Half versuft van de slagen die hij in de worsteling bij de deur had opgelopen, voelde Gary dat hij door de sneeuw werd voortgesleept naar een hoogte die iets verder stroomopwaarts was gelegen. En voordat het gevaar waarin hij zich bevond, goed en wel tot hem was doorgedrongen, werd hij met vereende krachten van de oever afgeduwd en suisde hij naar beneden.

In een flits ging het door hem heen dat hij te pletter zou vallen op het ijs van de rivier. Maar een seconde later, terwijl het geschreeuw van zijn laffe aanvallers hem van verre in de oren klonk, verdween hij met een plons in het ijskoude water.

Toen de avond viel, zat Gary bij een gezellig knetterend vuur in zijn hut te overleggen met Hoot. Hij had zijn onvrijwillige duik gemakkelijk overleefd, al had hij moeten rennen om onderweg niet te bevriezen. Toen hij zijn kleren had uitgetrokken, bleken deze overdekt te zijn met een laag vieze, kleverige olie. En deze ontdekking had de beide mannen aan het peinzen gezet. . .

„Ik begreep er al niets van, hoe het kon dat ik in een stuk open water terechtkwam," zei Gary. „Maar ik ken nu de oplossing! Ze hebben een vat oude smeerolie op het ijs laten lopen. Daardoor is de zonnewarmte niet teruggekaatst, maar juist in het ijs opgenomen. Zonder dat ze het wilden, hebben ze kunstmatige dooi tot stand gebracht!"

„Ik begrijp nog altijd niet waar je heen wilt," moest Hoot bekennen.

Geduldig legde Gary hem uit wat zijn bedoeling was. Zolang er een dun laagje sneeuw op het ijs bleef liggen, fungeerde dit als het ware als spiegel. De zon kreeg, hoe krachtig hij ook al mocht zijn, geen kans het ijs te laten smelten. Maar wanneer de oppervlakte zwart werd gemaakt, drong de warmte in het ijs door!

Urenlang bepraatten de beide vrienden het idee dat Gary had gekregen. Het resultaat was dat ze een besluit namen dat hen de komende dagen handenvol werk bezorgde: ze gingen houtskool branden! Gedurende veertien dagen na de opening van het seizoen zou de doorvaart vrij zijn. Gary schatte dat ze tien dagen nodig zouden hebben voor het transport van hun voorraad hout. Er bleven dus vier dagen over. . .

In het kamp van Levin werd de volgende dag al spoedig ontdekt dat er tussen de houtstapels van Gary en Hoot overal rookwolken omhoog begonnen te kringelen.

„Ik geloof dat ze het opgeven, baas!" riep Brier uit. „Als ik me niet vergis, hebben ze de boel in brand gestoken."

„Je moet er maar eens poolshoogte gaan nemen," adviseerde de eigenaar van de Davidsdam. „Het zou eigenlijk wel jammer zijn. Want als ze die tweeduizend dollar niet konden betalen, hadden we tenminste een mooie houtvoorraad te pakken!"

Brier deed wat hem gezegd was. Maar hij kwam terug met een eigenaardig verhaal.

„Ik snap er niks van," vertelde hij. „Het lijken wel een paar padvinders daar. Ze zijn doodgewoon houtskool aan het branden!"

„Misschien zijn ze zich al vast wat aan het oefenen voor een nieuw beroep, nu ze als houthakkers zo'n strop hebben gehaald," meesmuilde Levin. En hij schonk verder aan de rookwolken uit het kamp stroomopwaarts niet de minste aandacht.

Ondertussen werkten Gary en Hoot als paarden om hun plan op tijd te kunnen volvoeren. Zak na zak vulden ze met houtskool, vracht na vracht sleepten ze naar het ijs en zorgvuldig spreidden ze daar het gitzwarte poeder uit. Op de derde dag was de rivier over een grote oppervlakte met houtskoolpoeder bedekt en de zon bleef schijnen met volle kracht. . .

Op de middag van de vierde dag klonk er in het kamp een ontploffing die tot mijlen in de omtrek te horen was. Even later weer een en nog een en nog een. . . In een minimum van tijd was de nederzetting bij de Davidsdam in rep en roer.

Onmiddellijk werd een spion uitgezonden om na te gaan wat de oorzaak van het lawaai kon zijn. Hijgend kwam hij Levin verslag uitbrengen.

„Ze zijn krankzinnig geworden, baas!" riep de man verwilderd uit. „Ze hebben de hele rivier volgesmeerd met houtskool! En nu hebben ze dynamiet gelegd onder hun voorraden om te proberen het transport op gang te krijgen."

Levin kwam traag overeind uit de wrakke leunstoel die hem voor het raam van zijn kantoor uitzicht op de dam gaf.

„Wind je niet zo op, man," antwoordde hij. „Laat ze maar ploeteren. Mijn sluizen zijn tegen een stootje bestand. Houtskool op het ijs? Het mocht wat. Er zit nog wel een halve meter ijs in de rivier." En hij liet met welgevallen zijn blikken over de rivier gaan. Tussen de dam en de eerste bocht lag minstens tweehonderd meter ogenschijnlijk gaaf ijs. Hem kon niets gebeuren!

Stroomopwaarts werkten Gary en Hoot als paarden om de enorme stapels hout in beweging te krijgen. Over een flinke afstand had de kunstmatige dooi zijn werk gedaan. Het ijs was daar veranderd in een grauwige, broze massa, die op het oog zonder veel kracht gebroken kon worden.

Tonnen en tonnen hout denderden langs de oever van de rivier omlaag, toen de ontploffingen voorbij waren. Met hun machtige haken stuurden Gary en Hoot de zware stammen zo goed mogelijk de rivier op, toen de eerste vrachten eenmaal een gat in het brokkelige ijs hadden gemaakt. Hun uitvinding werkte prachtig! Stapel na stapel rolde naar beneden en langzaam maar zeker zette de geweldige houtvoorraad zich in beweging, de Davidsdam tegemoet.

„Ik ga erop af!" schreeuwde Gary tussen het geraas door zijn helper toe.

Een paar bochten afsnijdend rende hij langs de gestadig voortdrijvende stammenmassa. Tot zijn verwondering zag hij even verderop een groep mannen op het ijs aan het werk. Aangevoerd door Brier, die blijkbaar minder gerust was op de afloop van het avontuur dan zijn compagnon, probeerden ze in allerijl het ijs vrij te maken van de houtskool, die Gary en Hoot zo zorgvuldig over de rivier hadden uitgespreid. Maar het was al te laat. Het ijs was in het geheel niet betrouwbaar meer, zij konden er niet meer op. . .

Opeens bleef Gary met een schok staan. Toen de vloed van stammen met hevig gekraak naderkwam, probeerden de mannen van Brier zich in allerijl in veiligheid te stellen. Maar een hunner had zich te ver gewaagd. Gary zag de man tot zijn ontzetting door het ijs zakken en vruchteloos proberen zich aan de rand van het ijs omhoog te hijsen.

Er was maar één middel tot redding, ging het door Gary heen. Nog een paar seconden en de drenkeling liep de kans door het transport te worden meegesleurd. Hij bedacht zich geen moment en sprong op de eerste de beste boomstam, die onder zijn bereik kwam.

Nu de rivier eenmaal in beweging was gekomen, gingen de stammen als razenden tekeer. En hoe dikwijls hij zich met zijn zware spijkerschoenen ook al op zo'n houtvlot had gewaagd, Gary had ditmaal al zijn vaardigheid nodig om zijn evenwicht te bewaren. Hij had zijn gedachten nauwelijks meer bij de enorme houtvoorraad, die met donderend geweld vlak achter hem de rivier afkwam.

Op de rollende boomstam naderde hij steeds sneller de drenkeling, die wanhopig vocht voor zijn leven. Te midden van de krakende, scherpe schotsen balanceerde Gary als een koorddanser om op de been te blijven. Het volgende ogenblik greep hij de drenkeling in zijn kraag en trok hem op de boomstam.

Nu pas drong het tot Gary door in welk een levensgevaarlijke positie hij zich bevond. De boomstam werd voortgestuwd op een metershoge vloedgolf, die onstuitbaar in de richting van de dam stroomde. Dat hij met de bijna bewusteloze man iets naar voren kroop, was eigenlijk meer geluk dan wijsheid. Maar het was zijn redding!

Met oorverdovend geweld beukte de vloedgolf op het laatste stuk van het ijs, dat over een lengte van ongeveer honderd meter voor de Davidsdam nog gaaf was gebleven. In plaats van onder het ijs te schieten, schoof de stam er nu overheen en gleed met een sneltreinvaart de dam tegemoet.

Nog nooit van zijn leven had Gary zich in zo'n hachelijke toestand bevonden. Met inspanning van alle krachten richtte hij zich op, met de drenkeling onder zijn arm, en bracht de stam aan het rollen in een wanhopige poging om de oever van de rivier te bereiken voordat hij tegen de dam zou worden gesmeten.

Het gelukte op het laatste nippertje. Vlak bij de zware sluisdeur hadden zich een paar van Levins mannen op een vooruitstekende punt van de oever laten zakken om de drenkeling te grijpen. Een hunner kreeg de man bij zijn arm te pakken en trok hem vliegensvlug op de oever. Daarna stak hij Gary een hand toe, zich bewust dat de vloedgolf op het punt stond zich op de dam te storten.

„Laat dat!" gilde plotseling Levin met overslaande stem. „Hij heeft er zelf om gevraagd!"

Machteloos verdween Gary in de diepte.

Uit het groepje houthakkers dat zich op de uiterste punt van de oever bevond, klonk een woedend protest op. Met ontzetting zag Gary de vloedgolf naderen: één kolkende massa van water en schuim en ijsschotsen en verbrijzelde boomstammen. . .

„Je bent gek!" hoorde hij een van de houthakkers roepen. Het mochten dan ruwe klanten zijn, ze konden het toch niet over hun hart verkrijgen een hulpeloos mens willens en wetens te laten verdrinken. Opnieuw stak een hunner Gary de helpende hand toe.

Peng!!

Er klonk een pistoolschot; de kogel passeerde rakelings de hand van de man en sloeg even verder tegen een stuk steen te pletter. Wellicht had zelfs dit hem er niet van weerhouden om zijn misdadige baas in de steek te laten, als het al niet te laat was geweest.

Met een knal als van een kanonschot vloog opeens het laatste stuk van de ijsvlakte, dat nog heel was gebleven, in gruzelementen. Machteloos verdween Gary in de diepte.

Onwillekeurig had hij op het laatste ogenblik zijn longen tot berstens toe vol frisse lucht gezogen. Hij zonk als een baksteen — zó snel dat hij het bloed in zijn oren voelde bonzen. Tijd om na te denken was er niet. Maar hij voelde toch dat hij, vlak over de bodem van de rivier, werd meegesleurd door een sterke stroom.

De sluis! dacht Gary, en hij herinnerde zich vaag, dat het onderste deel van de machtige sluisdeur het hele jaar door open

bleef staan om het weinige water door te laten dat onder het ijs door stroomde, als de rivier maanden achtereen toegevroren was.

De seconden die volgden leken Gary wel eeuwen toe. Elk ogenblik dacht hij tegen de sluisdeur te worden verpletterd, maar tot zijn onuitsprekelijke verbazing voelde hij zich steeds verder door de kolkende watermassa meegesleurd. En opeens was het voorbij. Met een vaart schoot hij naar de oppervlakte. Vlak achter de sluisdeur lag een smalle strook open water, waar de stroom met geweld naar boven kwam.

Naar adem happend lag hij enkele ogenblikken met knipperende ogen rond te spartelen. Toen drong het tot hem door dat hij de rand van het ijs kon grijpen. Zijn met bont gevoerde jas zat als een loden mantel om hem heen en zijn laarzen probeerden hem voortdurend weer naar de diepte te trekken, maar toch slaagde hij er tenslotte in zich op het ijs te hijsen. Doodmoe bleef hij daar liggen, voordat de oorzaak van dit angstige avontuur goed en wel tot hem was doorgedrongen.

Aan de andere kant van de sluisdeur lag het houttransport! Als er niet snel werd ingegrepen, was de kans groot dat de hele dam door de opdringende massa boomstammen uit zijn voegen zou worden gerukt!

Duizelig en met een bonzend hoofd klauterde Gary tegen de kant van de sluis op en liep om de dam heen. Zijn verwachting werd bewaarheid: huizehoog lagen de boomstammen, kriskras door elkaar, opgestapeld tegen de Davidsdam; steeds en steeds meer werden er aangevoerd door de uit zijn boeien bevrijde rivier. Het kon niet lang meer duren of de sluisdeur zou onder de vernietigende kracht bezwijken.

„Draai open die deur!" schreeuwde Gary tegen Levin, die met een paar van zijn trawanten het tafereel stond aan te zien. „Je ziet nou toch zeker wel dat je aan het kortste eind trekt?"

„Zo gauw het dooit en geen dag vroeger!" schreeuwde de eigenaar van de dam terug.

„Maar je riskeert immers je hele dam!" riep Gary weer.

„Niks mee te maken!" was het antwoord. „Die stammen blijven hier liggen tot het dooit. Betalen zul je!"

Op dit ogenblik kwam Gary's vriend Hoot aanstormen. Stomverwonderd sloeg hij zijn compagnon gade, die hij een paar minuten geleden onder water had zien verdwijnen en niet weer boven had zien komen.

„Waar kom jij vandaan?" bracht Hoot tenslotte uit. „Ik had zeker gedacht dat je verdronken was!"

„Vertel ik je later wel," zei Gary gejaagd. „Eerst moeten we de sluis open zien te krijgen. Anders komen er nog de grootste ongelukken van!"

„Makkelijker gezegd dan gedaan," antwoordde Hoot mismoedig, een trieste blik werpend op de houtmassa, die krakend tegen de dam werd gedrukt; hij keek ook naar hun tegenstanders die op veilige afstand met de handen in de zakken stonden toe te kijken.

Plotseling greep Gary zijn vriend bij de arm.

„Kom mee!" riep hij. „We moeten aan het werk. Onmiddellijk!"

Levin en Brier zagen de beide mannen verdwijnen en barstten in schaterend gelach uit.

„De opscheppers!" smaalde de baas van het gezelschap. „Zie ze eens rennen. Over vijf minuten zijn ze terug. Met het geld, Brier. Let op wat ik je zeg!"

Enkele minuten later kwamen Gary en Hoot inderdaad terug, maar met heel iets anders dan met de tweeduizend dollar die Levin hen probeerde af te zetten. Ze stapten recht op hun vijand af.

„Als ik jou was, Levin," zei Gary rustig, „zou ik maar een beetje uit de buurt gaan."

„En jou de sluisdeur laten opendraaien, zeker?" zei de ander minachtend. „Waar zie je me voor aan?"

„Dan moet je het zelf maar weten," luidde Gary's antwoord. „Ik heb je gewaarschuwd. Kijk maar eens stroomopwaarts."

Achterdochtig wendde Levin zijn blikken in de richting van Gary's kamp. Plotseling werd hij zo bleek als een doek. Op enige afstand kwam er een eenzame boomstam aandrijven. Er waren vier rode staafjes aan vastgebonden, waar een dun sliertje rook uit kwam.

„Dynamiet!" riep Levin uit. „Wou je de dam misschien in de lucht laten vliegen?"

Gary haalde zijn schouders op.

„Mijn hout moet erdoor," antwoordde hij bedaard. „En aangezien jij de sluisdeur tegen alle recht in niet open wilt draaien. . ."

Enkele seconden stond Levin besluiteloos. Toen haalde hij met een traag gebaar zijn pistool te voorschijn, de ogen star op de naderende boomstam gevestigd. Lenig als een kat deed Hoot een stap naar voren en greep hem bij zijn pols. Zonder merkbaar verzet liet de kerel zijn wapen op de grond vallen.

„Houd hem vast!" schreeuwde Gary, terwijl hij naar de sluisdeur rende en uit alle macht aan het enorme wiel begon te draaien.

Enkele seconden later stroomde het water met bulderend geweld door de dam. Langzaam, heel langzaam kwam er beweging in de houtmassa. De eenzame boomstam was ondertussen tegen de stapel aan gedreven. Nog steeds kringelde er een dun sliertje rook omhoog.

„Maak die lonten uit!" gilde Levin. „Mijn hele dam gaat eraan!"

„Dacht je?" lachte Hoot. „Ik heb anders nog nooit gehoord dat vier onschuldige rode kaarsen iemand kwaad deden!"

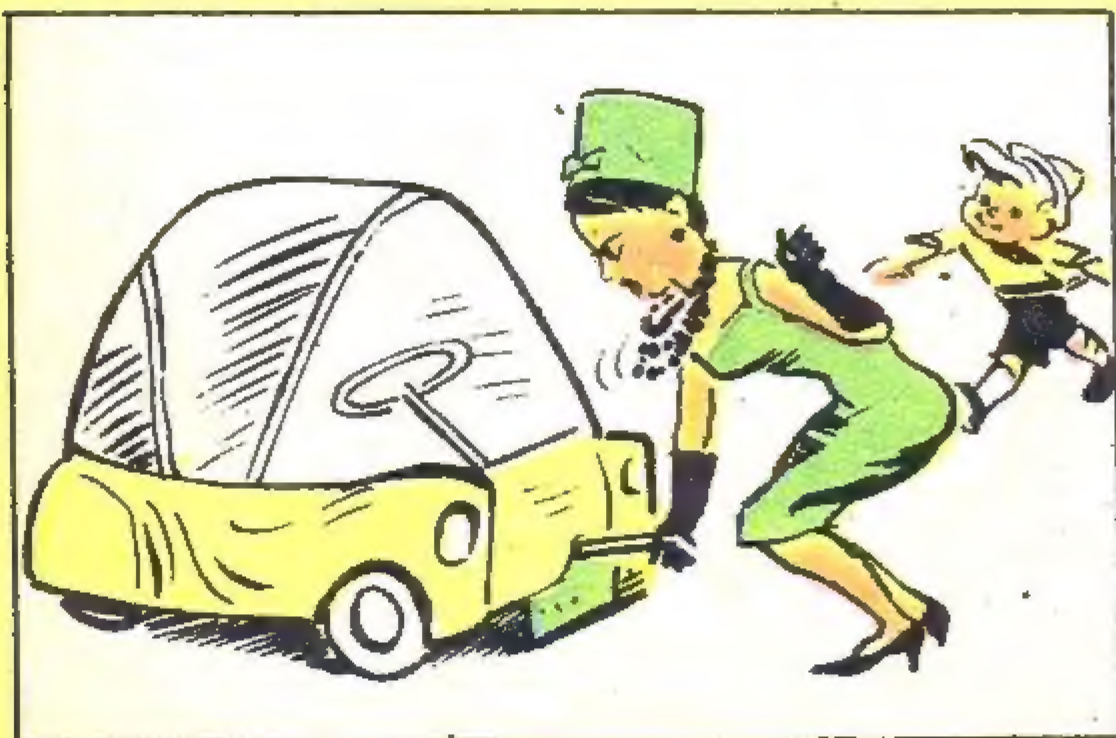
„Kaarsen?" jammerde Levin, die eindelijk begon te beseffen hoe hij er tussen was genomen.

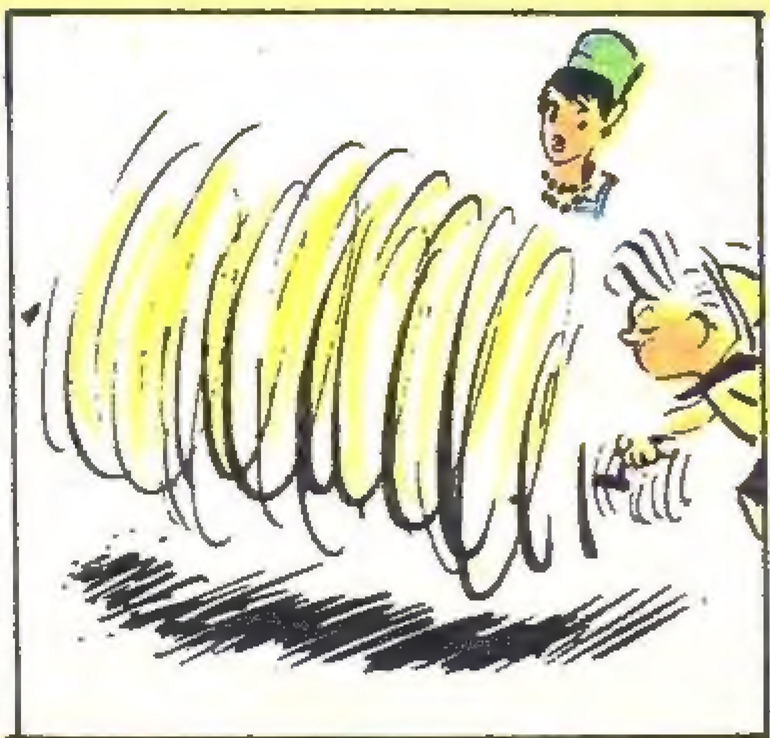
„Jawel," antwoordde Gary. „Doodgewone vetkaarsen. Niet iedereen is zo'n schurk als jij. Kom mee, Hoot. We hebben nog een drukke middag voor de boeg."

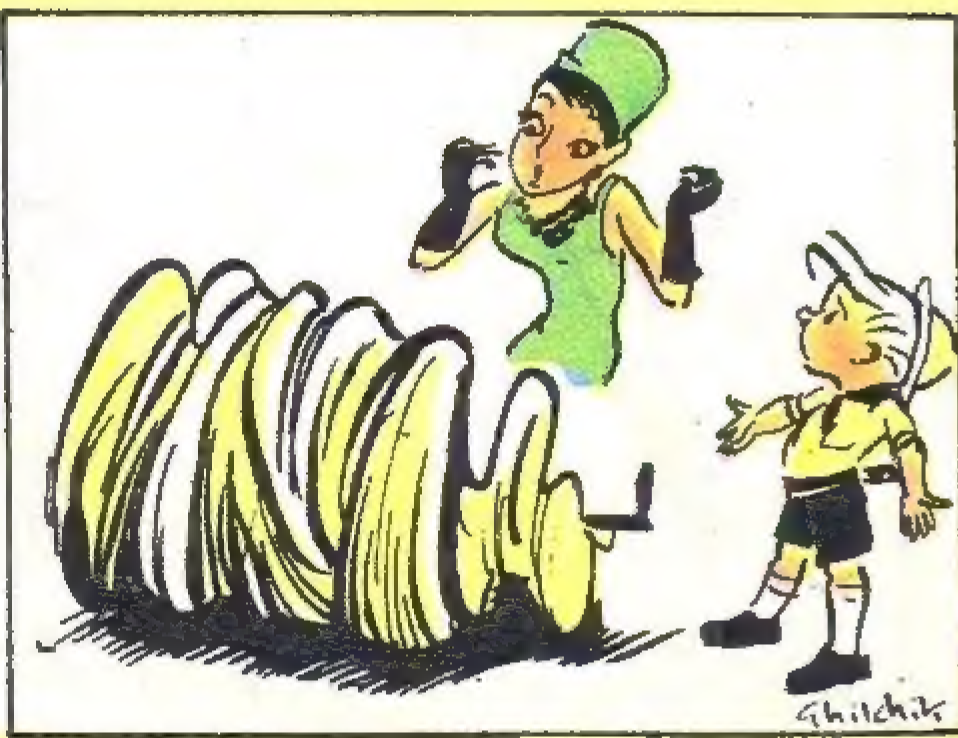
Met deze woorden grepen zij hun haken en begonnen de boomstammen verder de rivier af te sturen.

Het transport was gered!

DICKIE DAPPER

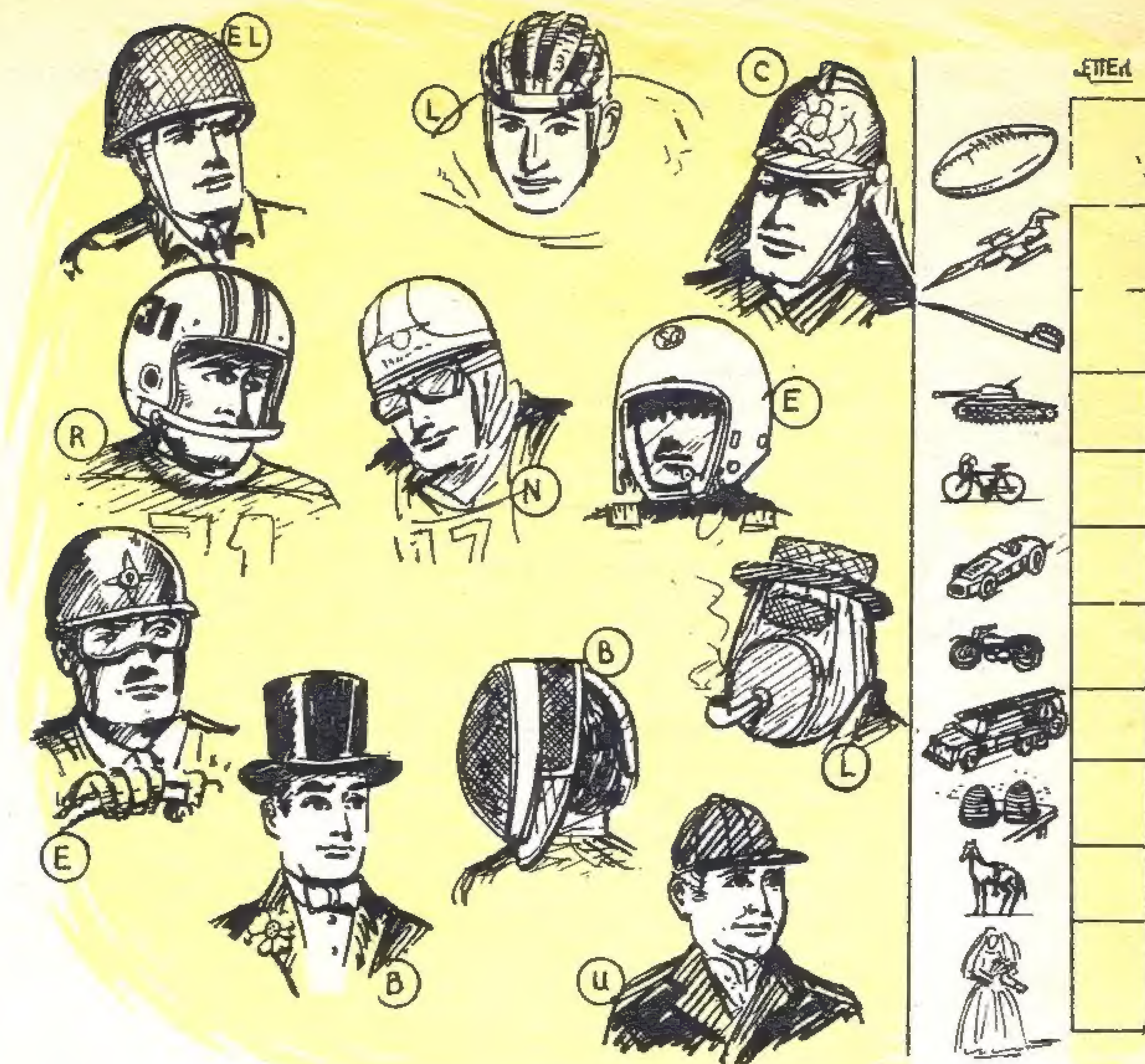

9

Puzzelen om prijzen

Op elk potje past een deksel, en bij elke tekening aan de rechterzijde van onze puzzel behoort een van de hoofddeksels welke kriskras op de plaat door elkaar staan. De bedoeling is dat bij de kleine tekeningen rechts het hoofddeksel wordt gezocht dat erbij hoort. Bij elk hoofddeksel staat een letter (in één geval zijn het twee letters). Nu moet je deze letters schrijven in de vakjes van de „ladder" geheel rechts op de tekening, elke letter bij het tekeningetje waar hij bij hoort. Als dus bij de rugbybal het hoofddeksel met de letter B zou horen, zou je in het eerste vakje van de ladder de B moeten schrijven. *Dit voorbeeld is natuurlijk niet juist.*

Wanneer je de letters in de goede volgorde in de ladder hebt geschreven, kun je van boven naar beneden een woord lezen dat jullie allemaal heel goed kennen.

Wij hebben weer vijftig mooie prijzen voor vijftig gelukkigen onder de goede inzenders.

De eerste prijs is een paar rolschaatsen.

Tweede prijs: twaalf volledige tafeltennisspelen.

Derde prijs: twaalf vulpotloden met vier kleuren.

Vierde prijs: vijfentwintig boeken.

De oplossingen moeten op z'n laatst maandag 24 april in ons bezit zijn; onze lezers buiten Europa hebben de tijd tot maandag 8 mei.

Bij vorige puzzels hebben enkele lezers hun oplossing per brief gestuurd. Dat was de afspraak niet. *Alleen briefkaarten gebruiken* en adresseren aan:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan
Haarlem

Sjors geeft voetballes

Elfde les: Het trappen

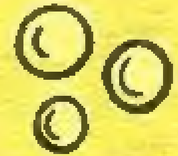

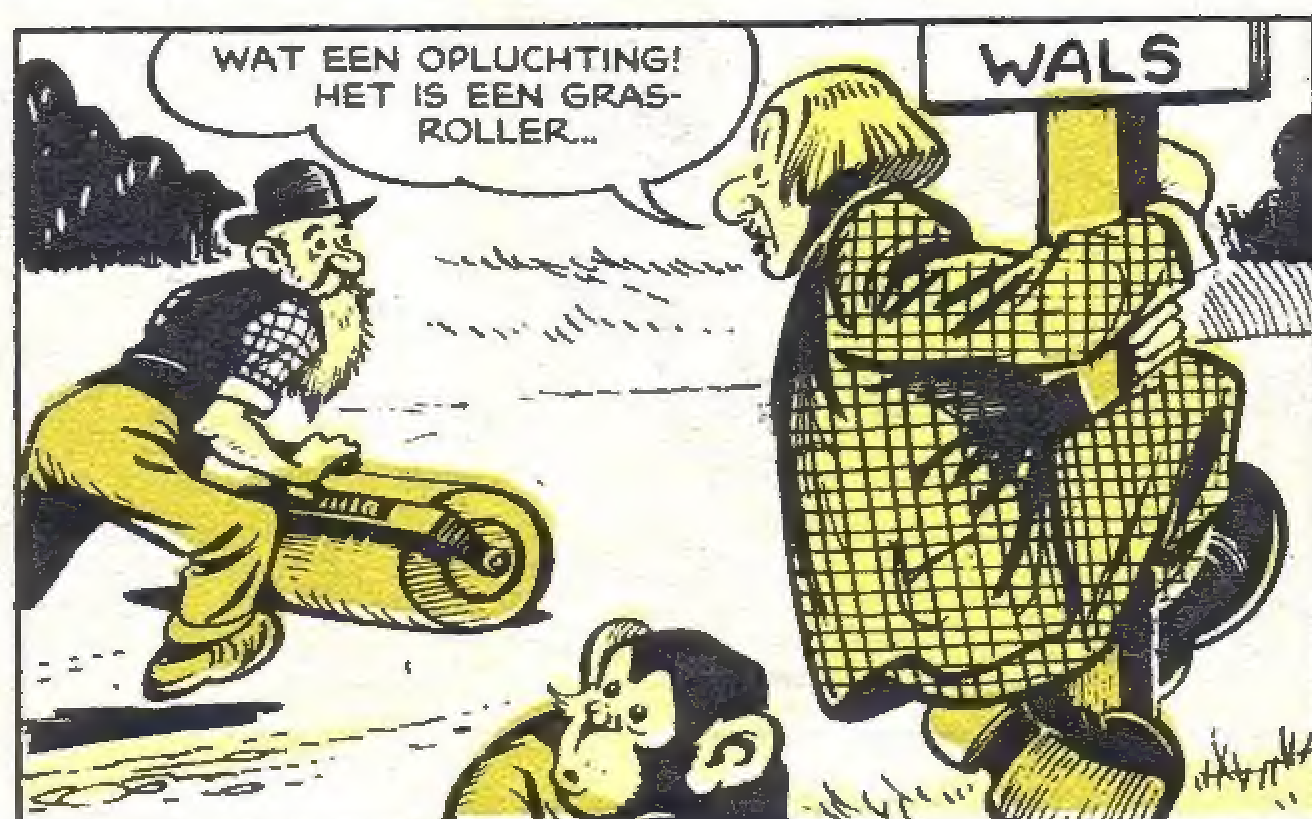
COCO DE CLOWN

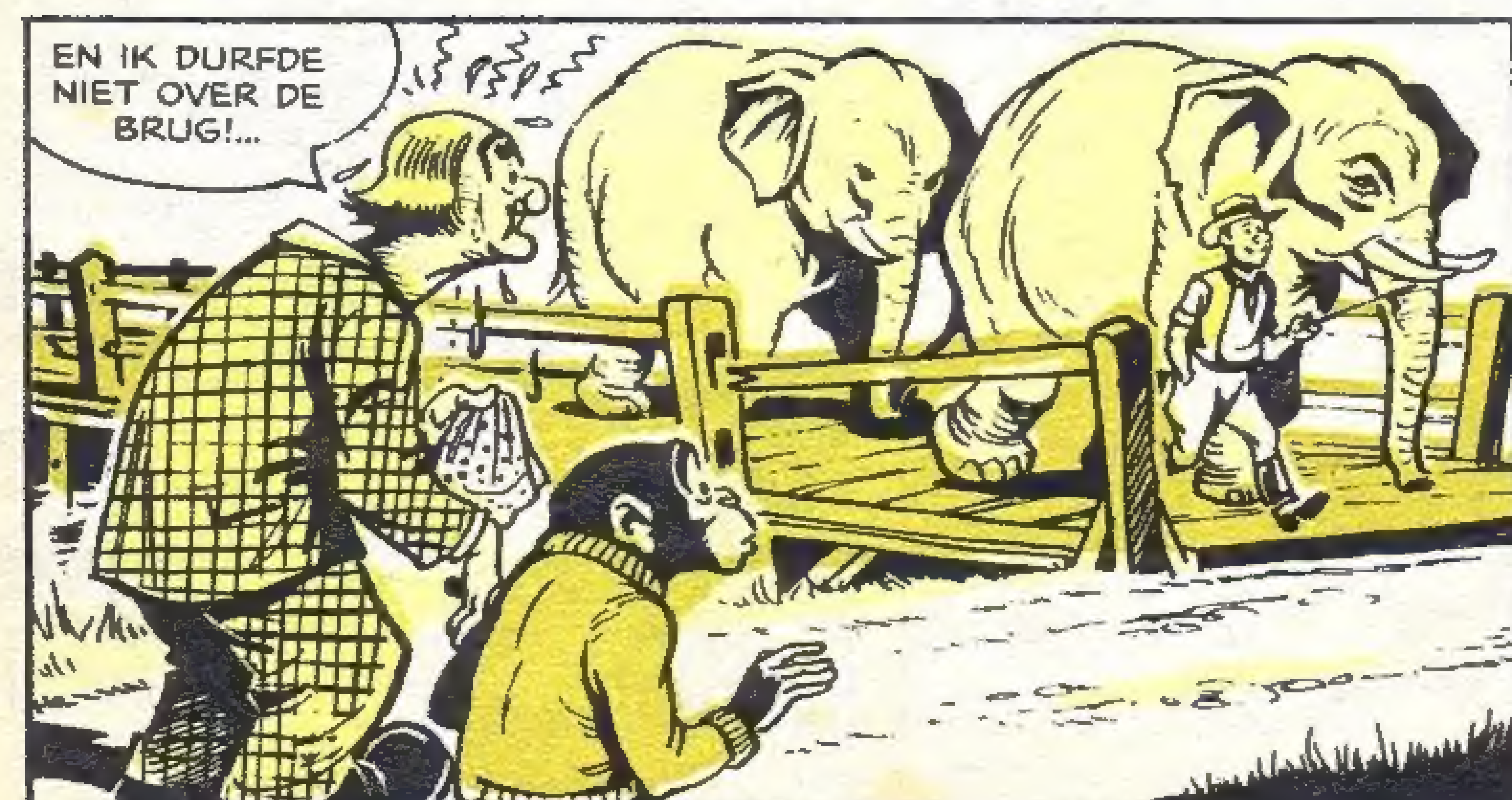

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.